

İslam'dan İslam'a Kadar

Hüsamettin Ferzizade

Azeri'den Türkçeye çevirmede çaba gösterdim, dilerim kusurlarımı bağışlarsınız. Arzu edenler Azeri'sine bu linkten müracaat ederler. S.U

<http://tercume1.blogspot.fi/2015/09/edama-mehkum-edilen-iranli-turk-gencin.html?m=1>

Tercüme 4 Eylül 2015 Cuma İdama mahkum edilen İranlı Türk gencin Şia lığı sorgulayan kitabı
Hüsamettin Fərzizadə Çeviren: Güntay Gəncalp

İslam'dan İslam'a kadar

Bismillahirrahmanirrahim

İran genelinde tüm okuyucuların anlayabilmeleri için bu yazıyı farsça yazıyorum. Ana dilimde (Türkçe'de) yazmadığım için Allah'tan af istiyor ve dostlarımın beni bağışlamalarını diliyorum.

Anladığımızı ve tanıdığımızı sandığımız İslam toplumu çok büyük bir toplumdur. Tanıdığımız da üzülürüz. Çünkü bu büyük topluluk birlik anlayışı içinde doğru yolu seçe bilmemektedir. Çünkü Şiiler görünürde "Sünni kardeşler" ifadesini kullansalar da, aslında ömerilerin ve nasibilerin kâfir olduklarına inanırlar. Sünnet ehli de Şia lığı Yahudiliğin ürünü olarak görerek kendilerinden uzaklaştırırlar. İslam'ın doğuş çağına en yakın fırka olan Abazı gibi hevaric fırkalarının de daha farklı görüşleri var. Her üç akım İslami birliğin parçalanmasında Yahudileri suçlu görürler. Çünkü Yahudiler gerektiğinde Sünni veya Şii olabiliyorlardı. Şialaşan yahut Ali hakkında aşırı övgüler yazarken, ilk üç halife hakkında sevimsiz bilgiler oluşturmuşlar. Sünnileşen Yahudiler de Ebubekir ve Ömer hakkında övgü bilgileri oluşturmuşlar. Ümmet arasında ayrılık yaratarak değişik grupları karşı karşıya koymak amacı ile müminlerin annesi Aişe adına hadisler rivayet etmişlerdir. İbn Sebe gibi Yahudiler Ali hakkında İslam dışı aşırı bilgiler oluşturmak için Fars tarihi sosyal psikolojisini Uygun ortam olarak görmüşlerdir. Çünkü Yahudi aydınları farsların Araplara karşı aşırı nefret ve kinleri hakkında bilgi sahibi idiler. Hem İslam öncesi hem de İslam sonrası farsların Arapları düşük bir ulus olarak gördükleri hakkında Yahudilerin tarihi bilgileri vardı. İslam öncesinden başlayarak devam eden Persler Arap düşmanlığı günümüzde de devam etmektedir. Perslerin bu aşırı Arap karşıtlığı duyguların yararlanan İbn-i Sebe ve Ka'b-ul Ahbâr gibi Yahudi çevreler İslam Dünyasında parçalanma yaratmak amacı ile ilk üç halife hakkında, özellikle Perslerin Sasani imparatorluğunu deviren Ömer hakkında aşağılayıcı bilgi, rencide edici bilgiler yaymaya başladılar. Çünkü Yahudi bilgeler Persler, özellikle onların Sasani imparatorluğunu deviren Ömer'i sevmediklerini iyi biliyorlardı. Yahudilerin bu konuda başka tarihi tecrübeleri de var idi. Farsların sadece Ömer'i değil, daha önce Ehamenileri deviren Makedonyalı İskender'i de Ömer gibi sevmediklerini Yahudiler biliyorlardı. Dikkat edersek, İran'da en çok Ömer'i aşağılar, söverler. Sasanilerin devrilmesinde Ali'nin az rolü olduğundan Ebu Taliboğluna karşı Ömer gibi kin beslemezler. Elini daha önceki halifelerin nerede ise düşmanı gibi göstererek Arap ve diğer halifelere karşı düşmanlığın tarihi zeminini oluştururlar.

Zerdüştiler Ali hakkında aşırı güzel sözler söylerken, ilk üç halife ve Ayşe hakkında hakaret dolu bilgiler metinleştirdiler. Ayrıca, Persler eski çağlardan beri kutsal cenine inandıkları için Ali'nin evlatları hakkında da İslam öğretileri ile Uygun gelmeyen bilgiler oluşturdular. Hiçbir tarihi temeli olmayan bir yalan uydurdular. Güya Ali'nin oğlu Hüseyin Sasani Kralı'nın kızı

Şehrbanu ile evlenmiş! Yalan bilgilerle Hüseyin'in kadını fars gibi sunarak Hüseyin soyundan türeyecek olan imamlara Sasani-pers soy ve kimliği kazandırmak istediler ve başardılar. Madem, Sasani şahı Yezdgerdin Şehrbanu adlı kızının olduğu hiçbir tarihi belgede mevcut değildir. Arapların saldırısından sonra Yezdgerdin ailesinin Çin devletine barındığı hakkında tarihi rivayetler vardır. Tabatabai gibi, bazı Şii alimleri bile, Hüseyin'in Sasani kızı ile evlenme rivayetini yalanlamışlardır. Bu âlimlere göre Hüseyin'in oğlu Zeynelabidin annesi Sasani kızı değil, Yemenli bir cariye olmuştur. Ayrıca, Sasani sarayında ırk temiz kalsın diye, başka Soylarla, özellikle aşağıladıkları Arap soyuyla evliliğe izin yoktu. En önemli yalanlardan biri de Tahran'da Şehrbanu için uydurulan bir mezardır. Tarihi verilere göre bu mezar eski pers inancının tapınağı olan Anahita adlı ilaha aittir.

Yine de Ka'b-ul Ahbâr gibi Yahudi bilim adamları ilk üç halifelerine övgü ve Ali'nin eleştirel üzerine de bilgi üretmişler. Bu Yahudi desteler İslam düşmanlığı ile tanınıyorlardı. Yahudiler şimdiki zamanda olduğu gibi, o zaman da zihinsel ve şeriat bilimlerinde öncül idiler. İlkel toplumlarda ve tarih boyunca Yahudilerin çoğu öğretmen ve bilge olmuşlardır. Fakat başka dinlere inananlar, Yahudiler kadar etkin olmamışlardır. Yahudiler seçkin bir halk olmuşlardır. İslam'ın başlangıç tarihini dikkatle okursak, Yahudilerin ne kadar etkili olduklarına tanık oluruz. Ka'b-ul Ahbâr Ömer'in öldürüleceğini daha önceden ön görmüştü. Ömer'in katili Ogün Ebulolo'nun tehdidinden sonra Ahbar Ömer'e üç gün sonra öldürüleceğini önceden haber vermişti. Bu öngörüsünü de Tevrat'a dayanarak açıklıyordu. [1] Onun ve diğer Yahudilerin Zerdüştilerle bir yerde İslam'a karşı muhalefet olduğu tarih içinde bellidir. Yahudiler İslam'ı içinden parçalamak için takımlar, gruplar teşkil ediyorlardı. İlginç olan şudur ki, Ka'b-ul Ahbarın kendisi Ömer'in öldürülme fikrini oluşturan kişilerden biri olmuştur. O, Ömer'in öldürüleceği fikrini Tevrat'ta okuduğunu iddia ederek, bir yandan Ömer'in öldürülmesi fikrini yayınlattırır, diğer yandan da Ömer'e övgüler ediyordu. Ebubekir ve Ömer'i ululaştıran Yahudiler Peygamberden onlar hakkında hadisler de nakil ediyorlardı. Güya Peygamber Ömer'in ilminin herkesten daha fazla olmasıyla ilgili sözler söylemiş! Bu halde, bu bedbaht Ömer kendisi kaç kere ilminin sınırlı olduğunu açıkça dile getirmişti. Ömer'e muhalif ve muvafık olan raviler bu şekilde bir bilgi rivayet etmektedir: Ömer çıkmış minberde bir kadına danıştı. Sonunda "Ömer'in ilmi bir Müslüman Arap kadınından da azdır. Arap kadınları ondan daha alimdirler" demiş.

Yahudiler diğer yandan Şiiler adına Ömer hakkında hadisler uydurdular ki, güya Ömer'in babası belli değil ve kendisi de eşcinsel olmuş! Hem de Ali ve oğulları hakkında aşırı hadisler uydurdular. Güya Cebrail iblisin tuzağına düşerek peygamberlik bilgilerini Ali yerine, Muhammed'e bildirdi! Bunun devamında Ali ve evlatlarını Ehlibeyt adlandırdılar. Madem, herkese malum olduğu üzere ehli-beyt kavramı kişinin kadınlarını, çocuklarını, kızlarını içerir. Ayrıca, kişi hayatta iken ehli-beyt kavramı bir anlam taşır ve öldükten sonra hiç bir anlam ifade etmez. Özellikle Ehlibeyt anlayışı kadınları içine alır, çünkü oğul ve kız evlenip başka aile kurarak, başka Beyt'e mensup olur, kendileri için Ehlibeyt teşkil ederler.

Şia'nın kendi hadisleri Ali ve evlatlarının "Ehlibeyt" lik iddialarında bulunmadıklarının açıkça göstermektedir. Şii alimlerinin iddia ettiği gibi, Ali ve torunları hiçbir zaman masumiyetleri hakkında bir söz söylememiş ve hilafetin kendi hakkı olduğuna ilişkin beyanda bulunmamış, kendilerini özel seçkin insanlar olarak nitelermemişler. Şia bilgelerinin rivayetine göre, Şia'nın

beşinci imamı Bakır "neden Şii aşırıları Ali'yi Allah veya Peygamber olarak görürler?" diye sorulduğunda "hadisi nakleden fırkaları ve hadis sahiplerini onlar tanımamışlar" diye yanıtlamış. Şia'nın iddia ettiği gibi imamlar masum olsaydı, ilimlerin delicisi lakabı taşıyan Bakır buna itiraf etmez mi idi?

Yahudiler çeşitli hadisler uydurarak gelecekte parçalanmanın temelini koymuşlardır. Peygamber adına uydurulan "benim devamcılarım 12 imam olacak" hadisi de Yahudi uydurmasıdır. Bu sahte ve uydurma hadis sünnet ehlinin kitabında da yer almıştır. Fakat Safevilerden sonra yazılan hadis kitaplarında daha ayrıntı bu sahte ve yalan hadis üzerine bilgi üretmişler. Safevi sonrasında 12 imamın isimleri de belli edilmiş. Bu sahte hadis "Cabir hadisi" olarak tanınmaktadır. Hadisin tarihinden de belli olduğu gibi rivayetçileri de sahtedir. İsnâ-aşeri Şiasının haklılığını kanıtlamak için bu sahte kimlikler sonradan uydurulmuştur. Bu sahte hadis tarihte isna-aşeri Şiasının şekillenmesine yol açtı. Böyle ki, Şia 11. imamı sayılan Hasan Askeri öldükten sonra Şiiler onun kardeşini imam görmek istediler, fakat o, fasık olduğu veya böyle çalışmaları anlamsız sandığı için Şiiler başka yol seçtiler. Hasan Askeri için yalancı bir oğul uydurdular. Hiç dünyaya gelmemiş ve kimsenin görmediği bu oğul daha sonra gayba gönderdiler. Onun son imam veya halife olması üzerine ittifak ettiler. Bu şekilde rivayet edilen sahte hadisin ön görüşü de gerçekleşmiş olurdu. Ayrıca, bu sahte hadis Muhammed'in dilinden değil, Tevrat'tan diyordu. Tevrat'ın "tekvin seferi" bölümüne dikkat edilirse, İsmail'in neslinden 12 padişahın meydana çıkacağı ön görülmektedir. Kuşkusuz ki, 12 imamlarla ilgili bu sahte hadisin kaynağı Muhammed değil, Tevrat. Dikkat edilirse, Tevrat'ta 14 değil veya 13 değil, sırf 12 olması çok düşündürücüdür. Alevi görüşünde Muhammed ve Fatima masum olarak görülseler de ancak imamlık mertebesinde aşağıdadırlar. Tevrat'ın bu rivayeti üzerine kurulan Şii görüşü bir yandan da Ali'yi Peygamber ve peygamberi Ali'nin hakkını gasp eden şahıs gibi sunar. Çünkü Yahudi ve fars geneleneğine göre krallık babadan oğula geçen bir süreç idi. Bu rivayete göre, Muhammed'in oğul olmadığından şah olamazdı. Bu yüzden Muhammed sahnedeki dışlanarak yerine Ali geçmeli idi. Sahte hadis rivayetçileri ne yaptıklarının bilincindeydiler. Bu olayların tam çoğu Müslüman olmuş Yahudiler tarafından uydurulmuştur.

Ömer hadis rivayetini, özellikle Muhammed'le çok az irtibat kişilerin hadis rivayet etmesini yasaklamıştı. Ebu Hüreyre "Ömer zamanında hadis rivayet etseydim, cezalanırdım" diye beyanda bulunmuştu. Ali de Ömer gibi davrandı ve hadis rivayetini yasakladı. Alevi ve Sünni hadis kitaplarına bakarsak, hadislerin çoğunun Yahudiler tarafından rivayet edildiğine tanık oluruz. Hadis uyduran bir Yahudi ölüme mahkûm edilir ve öldürülüyorken "ben kendi görevimi başarıyla gerçekleştirerek, binlerce sahte hadis uydurdum" demişti. Bu sahte hadisleri uydurmaktan amaçları Kur'an'ı arka plana ederek Kur'an'sız bir din oluşturmak idi. Çünkü Kuran'a değil, hadislere dayanan bir din çabuk parçalanır ve büyük ihtilaflara meydan açar. Bu sahte hadisler yüzünden Kur'an ayetleri de yanlış yorumlanmaktadır. Çünkü Kur'an'ın açıklanmasında bu sahte hadisler esas alınmaktadır. Örneğin Şii, Ehlibeyt tethiri ve humusla ilgili ayetleri Kuran'ın kendi açıklamasına göre değil, sahte hadislere göre yorumlanmaktadır. Bazen hadisler o kadar artmış ki, onların bir kısmını ne Şii ne de Sünni kabul etmiştir. Fakat Ebuubeyd Cerah ve Mikdad Ebuzer gibi sahabilerden nakledilen hadisler saygıyla ve hürmetle karşılaşmıştır. Örneğin imam zamanla ilgili uydurulan "imamını tanımayarak ölen kişi cahilce ölmüştür" hadisi sahtedir, esası yoktur. Abbasiler iktidarlarını

pekiştirmeleri için kendileri hakkında bir sürü hadis uydurdular. Güya Peygambere göre, iktidar kendi soyu tarafından devam etmeli imiş. Güya Hüseyin soyundan imametın devam etmesiyle ilgili yalan hadisler uydurdular. Sadece havaric Kuran'a inanarak ve Kuran üzerine davranmıştır. Çünkü havaric Kur'an'ın da ısrarla belirttiği gibi hilafeti ve yönetimi bir soya değil, adaleti herkese şamil bilmektedir. Bu şahsın Kureyşli olmaması bir yana dursun, hatta Arap olup olmaması da önemli değildir. Çünkü Kur'an soya değil, adalete işaret eder. Sadece havaric İslam kitabının metnine göre bir bakış açısı ortaya koydu.

Hüseyin'in Kûfe halkına yazdığı mektubu Şii'nin yalanlarını ortaya koyar. Çünkü Hüseyin Kufelilere yazdığı mektubunda Peygamberin torunu olduğuna işaret etmemiştir. Yezide karşı çıkmasını Peygamber torunu olmasına bağlamamaktadır. Yalnızca adaletten yana olduğunu yazıyor. Hüseyin Kur'an eksenli davranıyordu ve Kuran'a göre de Peygamber soyundan olmanın hiçbir önemi yoktur, önemli olan bireyin takvasıdır. Yezide karşı çıkmasını Peygamber torunu olmasına bağlamamaktadır. Sadece adaletten yana olduğunu yazıyor. Hüseyin'in öldürülüşünden sonra ortaya çıkan bütün rivayetler yalan ve sahtedir. Hüseyin'in Peygamber torunu olduğundan kendisini hilafete layık görmesi sonradan uydurulmuştur ve bunun Hüseyin'in bakış açısı ile hiçbir bağlantısı yoktur. Bunları Hüseyin'in düşmanları uydurmuşlar. Hüseyin'in düşmanları Hüseyin'i Cemel savaşında Talha ve Zubeyre benzetmek amacıyla bu yalanları uydurmuşlar. Bir kısım da yine Hüseyin'in diğer düşmanları sayılan seyyidler ve Şiiler tarafından uyduruldu. Seyyidler de kendi iktidarlarına tarihi haklılık kazandırmak için bu yalan rivayetleri uydurdular. Seyyidlerin amacı siyasi iktidarı kendileri için dededen kalma miras olarak görmektir. Hüseyin ise Kufelilere yazdığı mektubunda Yezide karşı çıkmasını şu şekilde beyan etmiştir: "Ey Kufeliler, Peygamber buyurmuştur ki, kim haramı helal olarak gösteren bir zalim hakimi görüp sessiz kalırsa, Allah'ın emrini yerine getirmemiştir. Bilmiş olun ki, sessiz kalanlar Allah'ı bırakıp şeytana uyan." [2] Hüseyin aynı mektubunda iktidarı soya bağlayan Şii'nin ve diğer soycuların görüşlerinin batıl olduğunu açıkça beyan eder. Aynı mektupta Hüseyin devam eder: "Adil ve kitaba göre davranan, hakkı uygulayan herkes imamdır." [3] Çünkü Kur'an "ulu'l emri minkum" diye beyan eder. Yeni İş bilenler benim tarafımdan belirlenmez, sizin içinizden çıkar. Diğer bir yerde Kur'an sadece takva sahiplerini üstün olarak niteler, soy mensubiyetini değildir.

Soy olarak Peygambere dayanmanın Kuran'a göre hiçbir önemi yoktur, ancak ahlak ve davranış olarak Peygamber gibi olanlar Kur'an tarafından övülmektedir. Kuran'da geçen "zilqurba", yani "peygamber yakınlarına saygıyla" da bu anlamdadır. Yani Kuran'a göre, peygambere yakınlık soy birliği meselesi değil, adalet, ahlak yakınlığı meselesidir. İster Muhammed, Cengiz Han'ın veya Yakup'un soyuna dursun İslam'a göre soy meselesinin hiçbir önemi ve değeri yoktur. Gadir-i Hum macerası da Hasan ve Hüseyin soyundan gelen Beni Haşim kabilesinin düzmecesinden başka bir şey değildir. "Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır" hadisi de çeşitli fırkaların ortaya çıkışında çıkarıcılar tarafından uydurulmuştur. Bu hadis bütün mezhepler ve fırkalar arasında düşmanlık yarattı. Her şeyhin görüşü dini kaynak olarak kabul edilerek, diğerini tekfir etti. Hem Şii hem de Sünnilikte çok fırkaların ortaya çıkmasına yol açan bu sahte hadis onları birbirine karşı koydu. Bu belaların hepsi sahte hadislerden kaynaklanmaktadır.

Tarihe baktığımızda Ömer'e kadar İslam tarihinde bir sorun ve çatışmanın olmadığına tanık oluruz. Çünkü Ömer dönemine kadar hadis nakletmek yasak idi. Fakat Ömer döneminden sonra hadis toplama konusunda eskiden olan ciddiyet zayıfladıktan sonra sahte hadisler üzerine ihtilaflar da büyümeye başlayarak İslami bütünlük parçalanma sürecine girdi. Sahte hadisler Müslümanları birbirlerine karşı koydu. Bu sahte hadisler ortaya çıkmadan önce Müslümanlar Kuran'a dayanarak birbirlerinin yanındaydılar. Sahte hadisler sahabeleri bile karşı karşıya getirdi. Bu sahte hadisler dört halifeyi ve sahabeler den gibileri kafir olarak nitelerdi. Sahte hadislere dayanarak Ebubekir ve Ömer'i gaspçı, Osman ve Ali'yi kusurlu olarak görmüşlerdir. Sahte hadislere dayanarak bir fırkaya katılanlar yine de başka bir sahte hadisle aynı fırkayı İslam düşmanı olarak değerlendirirdiler. Sahte hadislerle fırkaların düzenlendiği zaman özgürlük hala mevcuttu. Can korkusu olmadan herkes fırkasını değiştirebilir biliyordu. Bu sahte hadisler Ömer'i Fatıma'nın katili edecek düzeyde ilerledi. Elini de ömrünün sonuna kadar Ömer'i lanetleyen kişi olarak tarif etti. Fakat ortada bu soru yanıtız kalır ki, neden Ali kendi kızını kadınının katili olan Ömer ile evlendirdi? Ya da neden Ali sevdiği oğullarını Ebubekir ve Ömer adları ile şereflendirdi? Allah'ın aslanı lakabını alan Ali Ömer'den korkdumu? Diyelim ki, Ali Ömer'den korkarak kızının onunla evlenmesine izin vermiş. O zaman neden Ömer'in vefatından sonra dünyaya gelen oğullarına Ömer ve Ebubekir isimleri takmış? Şiiler çaresizlik yüzünden Ömer'in Ali'nin kızı Gülsüm'le evlenmesine "Gülsüm gasp edilen Ehlibeyt haklarından" gibi komik ifade ile beraat kazandıracaktılar. Bu ifadeleri ile de Ali'yi bir korkak olarak tanıttılar. Korkusundan kızını eşinin katili ile evlendiren Ali! "Bütün dünya üzerime kılıçla yürüyüşe zalimden yana olmam" söyleyen Elini Şia'nın bu biçim korkak göstermesi ne kadar doğru olabilir? Osman'ın üzerine birkaç kere bağırın Ali oğlunun adını korkusundan Osman bırakmazdı. Ebubekir ve Ömer de onun görüşünü alarak Ali'nin maslahatlerini diğer sahabilerin görüşlerine yeğlemişlerdi.

Bu hadisleri nakil yapmaktan amaç sahabelerin birbirlerine karşı saygılı olduklarını göstermektir. Sahabeler de düşünen insan idiler. Düşündükleri için fikir çeşitliliğine daha normal bir şey olamaz. Fakat bu fikir ayrılığı seçkin sahabelerin birbirlerine karşı sert çıkışları anlamında değildi. Daha sonra Müslüman olanlar sahabeler arasındaki görüş ayrılıklarını düşmanlık düzeyine yükselttiler. Onlar Ebubekir ve Ömer zamanında Medine'de sahte hadis uyduramayacaklarını anlamışlardı. Ancak Osman zamanında ortaya çıkan çetisizlik ortamından yararlanarak Medine ve Mekke gibi merkezi şehirlerden uzaklaştılar. İslam ülkelerinin Doğu ve Batı taraflarına yayılarak sahte hadisler düzeltip yayınlamaya başladılar. Bilindiği üzere Osman zamanında ortaya çıkan fitneler merkezde değil, Doğu ve Batı'da meydana gelmişti. Din, sahabelerin kalabalık olarak yaşadığı merkezlerden uzaklaştıkça farklı içerik kazanarak her bölgenin kültür ve törelerinden etkilenirdi. Böyle ki, Medine Müslümanları ile Sasani ülkelerinin Müslümanları birbirlerinden farklıdır. Sasani ülkelerinde mecusi ve Yahudi zihniyetler, İslam ilkelerini tahrif ediyorlardı. Batı'da da Hıristiyanlık, Yahudilik ve nesturilik inançları İslam'ı kendilerine benzettiler. Bu yeni Müslüman olanlar bir yandan Arap dilini bilmiyor, diğer yandan da Kur'an'ın tercüme edilmesi geleneği henüz başlamadığından buyurduğunu rivayet edenlerin sözlü olarak söyledikleri İslam olarak kabul ediliyordu. Özellikle bu hadis üretenler fırka oluşturmak için hadis rivayet ediyorlardı. Bu yüzden hadis kitaplarında bazen hadislerin çoğu birbirleriyle zıttır. Böyle ki, bu sahte hadislere dayanarak iki birbirini inkâr eden görüşe varmak

mümkündür. Herhangi bir sahabenin kâfir ve mümin olmasına bu sahte hadislerle inanmak mümkündür.

Bu yalancı hadis Müslümanları Arap dilini öğrendikten sonra Ali'nin imameti ile ilgili Kuran'da hiç bir ayetin olmadığını gördüklerinde Kur'an'ın tahrif edildiğini ve Ali'ye ait ayetlerin oradan çıkarıldığını iddia ettiler. Onlara göre Kur'an 17, 000 ayetten ibaret idi. Ayetlerin sayısını arttırmakla Ali ve oğullarına ait olan ayetlerin Kur'an'dan çıkarıldığını, Kur'an'ın bu şekilde tahrif edildiğini iddia etmek kolay olacaktı. O zaman "neden Allah bu konuyu açık bir şekilde beyan etmemiş? Yüz binlerce sahabe, Kur'an katipleri ve hafızları yalancı çıkarken, hadis üretenlerin haklı olması nasıl mümkün olabilir? "Diye sormak gerekir. Böyle anlaşılıyor ki, hiçbir sahabe Ali'yi sevmemiş ve onunla ilgili ayetlerin Kur'an'dan çıkarılmasına göz yummuştur! Belki Allah da Ali gibi korkusundan Kuran'da Ali ile ilgili ayetleri açıkça yerleştirmemiştir! Ali'nin kendi sözleri de halifenin Tanrı tarafından belirlenmesini değil, halk tarafından seçilmesi gerektiğini göstermektedir. Ali "Halife olmak istemiyordum. Sizin ısrarlarınız üzerine halife oldum. Sizin görüşünüzü almadan hiçbir iş yapmayacağım. Sizin mallarınız bana emanettir. Fakat sizin görüşünüz olmadan ondan bir dirhem de almayacağım "[4] demişti. Ali'nin bu ifadesi de halifenin Tanrı tarafından belirlenmesini değil, halk tarafından seçilmesi gerektiğini göstermektedir. Halkın seçim iradesine karşı her tür halife belirlenmesi haramdır.

Şia'nın tarihinde ilginç olaylar ortaya çıkmıştır. Şii önce bu hadisi uydurmuş sonra reddetti. Reddetmesinin nedeni vardı. Çünkü Tevrat ve İncil gibi Kur'an'ın tahrif edilmediği görüşü vardı. Şia çıkmaza girmişti. Ali ile ilgili hadisleri kabul edip, Kur'an'da Ali'ye ait ayetlerin tahrif edildiğini kabul etseydi, o zaman Kur'an da bütünüyle Tevrat ve İncil gibi tahrif edilmiş vahiyler arasına girecekti. Ancak Safevi döneminin en büyük hadis nakili Meclisi ve Şia'nın dört kitabının birinin yazarı olan Şeyh Kuleyni bu hadisleri sahih olarak kabul eder ve Kur'an'da Ali'ye ait açık ve sağlam ayetlerin tahrif edildiğini savunurlar. Kuleyni bu hadisi Muhammed ibni Yahya Alattar adı ile maruf olan Muhammed Yahya, o da Necaşi Ahmed ibni Muhammed İsa'dan, o da Ali b Hekemden, o da Hişam b Salim, o da Cafer sadıktan duyduğunu söyler.

Doğru İslami yolda olduğunu savunan şiiilik dini Peygamberin en yakın ehli-beytinden öğrendiğini iddia eder. Ehlibeyt de Şiiliğe göre Ali, Peygamberin kızı Fatıma ve onlardan çocuklarıdır. Peygamberin kadınları Ehlibeyt sayılmaz! Konuyu fazla uzatmak istemiyorum. İlk hadis ravileri Yahudiler ve mecusiler olduğu bir gerçektir. İster Şii, ister Sünni cephesinde olsun hadis ravileri Yahudi ve İranlı ve İranlı Yahudiler olmuşlardır. Bu yüzden Persler İskender'i necis gördükleri gibi, Ömer'i de necis olarak görürler. Çünkü her ikisi de kendi devletlerini devirmişti. Şia'nın Ömer hakkında rivayet ettiği hadislerle bakıldığında insan ilk önce Peygamberin şahsiyetine şüphe ile yaklaşmak istiyor. Gerçekten Şia'nın dediği gibi Ömer bu kadar alçak ve necis ise, neden İslam Peygamber böyle bir necisin kızı ile evlendi? Neden Peygamber böyle bir pislği en yakın ve güvendiği arkadaşlarının içine aldı?

Dikkat edilirse, tüm Şii-Sünni hadislerinin kökeni Kuran'a değil, Tevrat'a durmaktadır. Tevrat'taki 12 şah şialıkda 12 imam olarak geçer. İmamlık anlayışının kökeni bir yandan da İslam öncesi Sasani kültürüne dayanmaktadır. Peygamber soyunun kutsallığı ile Sasani döllerinin kutsallığı özdeşleştirilir (aynileştirilir). Hem Sasani şahlarının dölleri, hem Ali'nin

dölleri masum ve ledün* ilmine sahiptirler. Zerdüştlükte seçkin sınıflar kutsal kandan ve kutsal döllerden türemişlerdir. Bu biçim türev şekli şialıkda kendi yansımasını bulmuştur. İran Zerdüştileri kendi şahları hakkında aşırı kutsamalara bulunurlar. Bu aşırılık 12 imam anlayışına yüklenmiştir. Sasani şahları hata yapmadıkları, yanlış davranmadıkları gibi, 12 imam da hata yapmaz, yanlış yapmazmışlar! Zerdüştlükte yaygın olan bu görüş Şii ideolojisinin doğuşunda çok etkili oldu. Sırf zerdüştlükten kaynaklanan nedenlerden dolayı Şiiler de seyyidlerin üstün ırktan olduklarına inanırlar. Bu yüzden Mecusi ülkeleri Şiiler için güvenilir ülkeler oldu, Şiilik bu ülkelerde kendi ideolojik yapılanma sürecini tamamladı. İran'ın ehli-sünnet bile fasık ve ahlaksız olan seyyidlere saygıyla yaklaşırlar. Madem, Medine'de öyle bir durum söz konusu olmamış ve Haşimi soyu ile diğer soylar arasında hiç bir fark olmamıştır. En muhafazakâr olan havaric fırkasında insanlar soyuna göre değil, takvasına göre karakterize ve arapla Arap olmayan arasında fark yoktu.

Şia ve Sünnilikten geri EBAZI mezhebi ortaya çıkmıştı. Bu yüzden ebazilik Kuran ve akılla çelişmez, ya da istisnai durumlarda çelişir. Ancak Şii Kuran ve akılla açıkça çelişerek Kuran'ın dışına çıkmıştır. Şiilik kadar olmasa da, Sünnilik de kısmen Kuran'la çelişmekte, karşı karşıya gelmektedir. Fakat hiçbirisi Ebaziye kadar Kur'an'a yakın değiller. Çok ilginç olan da Şia'nın dört kitabını yazanların hepsinin İranlı olmasıdır. Çoğu da Kum'lu. Şia'nın iddialarının tersine olarak İslam'da ilk mezhep ebaziyeliktir, Şiilik 600 yıl ondan sonra hala kendi fıkıh kitaplarını tamamlamamıştı. İranlıların bazı sahabeleri lanetlemeleri onların maddi-siyasi çıkarlarına hizmet eder ve bunun dini gerçeğe bir bağlantısı yoktu. İslam'da yeri olmayan "takiyye" de bir Şii uydurmasıdır. Hedefleri Şii görünmekten çekinerek bir yerlere gelmek ve gerektiğinde de İslam'a darbe vurmaktır. Tevrat eksenli düşünen Taberinin kitaplarını okuyan okuyucu, Ebubekir, Ömer, Ali, Osman, Fatıma, Ayşe ve hatta Peygamberden şüphelenmeye başlar. Çünkü bu kitap bir yerde Peygamberin bilgeliğini yazarken, diğer yerde Peygamberin kendi süt kız kardeşi ile evlenmek istediğini yazmış. Fakat diğerleri süt kardeş ile evlenmenin doğru olmadığını anlattıktan sonra Muhammed bu evlilikten vazgeçmiş! En ilginç de Taberinin Kur'an tefsiri üzerine yazdığı kitabıyla tarih kitabının tam olarak çelişmesi. Taberinin yazdıklarını doğru kabul eden kimse İslam'a hiçbir saygıyla gösteremez.

Tüm hadis ve tarih kitaplarında bu gibi çelişkiler vardır. Neden yazarlar bu tutarsızlıkları yazıp sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi üzerinden rahatça geçmişler. Bir yerde bir konunun doğruluğunu yazdıkları halde diğer yerde o konuya uygun olmayan metlebin doğru olduğunu yazmışlar. Sanki daha önceki konuyu yazmamışlarcasına ikinci konuya geçmişler. En önemli soru şudur: Peygamber ve arkadaşlarını bu kadar kusurlu gösterdikleri halde neden kendileri Müslüman olmuş ve Müslüman kalmışlardır? Bu gibi tarihçi ve hadis rivayetçileri tüm fırkalar arasında var olmuştur. Çok güzel üslupla fırkalar düzeltip karşı karşıya bıraktılar. Aleviler Abbasilere, Mısır Irak'a ve Elezer Nizamiye medreselerine karşı çıktı. Muhammed ve onun sahabeleri dirilse bile, bu fırkalar arasındaki ihtilafları çözemezler. Ebubekiri, Ömer'i, Osman'ı gasp eden görerek lanetleyen ve Aişe'yi zina etmekte suçlayan Şii Ebubekiri Siddık, Ömer'i Faruk, Osman'ı Zinnureyn ve Aişe'yi müminlerin annesi olarak gören Sünni ile nasıl anlaşılabilir?

Bu soruyu sormak gerekir: Şia'nın anlattığı gibi bu sahabeler birbirlerine karşı bu kadar kin beslemişlerse, o zaman neden birbirlerinin kızlarıyla evlenmişlerdir? Ya da neden birbirlerinin

çocuklarını evlatlık olarak görmüş ve onlara bugün lanetlenen sahabelerin isimlerini vermişlerdir? İslam'ın ilk çağlarından uzaklaştıkça bu ihtilafların daha da derinleşmesine ve nefret fişkırın hadisler sayısının artmasına tanık oluyoruz. Nitekim Büveyhliler ve Abbasiler gibi Aleviler daha sonra ortaya çıkan İsmaililer, Fatimiler ve Sefevilerle karşılaştıklarında daha ılımlı olmuştur. İlk Şii gruplar halifelere ve Sünnilere karşı ılımlı davranırken, son şekillenme sürecinde Şiilik ilk üç halifeye karşı nefret ve kin kismaya başladı. Şia'nın ilk dönem tarihi incelenirse, bu mesele aydınlığa kavuşur. Yakubî ve diğerleri Ebubekir ve Ömer'i saygıyla anımsamakla bir arada Ali'nin ve evlatlarının da imamlığını kabul etmişlerdir!

Ayrıca, şialığın şekillenme sürecinde "imam" kavramın Farsçada farklı anlam yüklemişlerdi. Örneğin Ebuhanife de İmam-A'zam denir. Fakat buradaki imam kavramı şiadaki ile aynı anlamda değildir. Arap dilinde imam öncül ve önder anlamında iken, fars dilinde "imam" Tanrı ile direk ilişkide olan ve "tekvin vilayetine" sahip doğaüstü kişi olarak biliniyor. Tekvin sadece Allah'a has iken şia'da imamlar da bu kudretten behudardırlar.

Alevi, dolayısıyla temelde Peygamberi suçlamaktadır. Çünkü Şia'ya göre İslam'a en çok zarar veren Ayşe olmuştur. O zaman Muhammed de Ayşe gibi bir fitneci ile evlendiği için hatalı ve suçlu olarak görünür. Şia'nın "peygamber hata eder, ancak imam hata yapmaz" gibi görüşü de bu sorulara cevap veremediği için meydana çıkmıştır. Şia'nın bu konuda hiçbir tutarlı bir açıklaması yoktur. Örneğin "Muhammed Ebubekir'in zenginliği yüzünden Ayşe ile evlenmiştir" gibi Şii açıklamasıyla daha da Muhammed'in makamına saldırıdır. Peygamber burada da zenginlik düşkünü gibi gösteriliyor. Madem, Ayşe Muhammed'le evlenmeden önce Ebubekir Müslüman olmuştu. Başka yerde Şii Ebubekir'in varsıl kişi olduğunu, zenginliği, malı ve canı ile İslam'a hizmet ettiğini de tamamen inkar eder! Muhammed Ebubekir'in parasına göre onun kızı ile evlenmişse, o zaman o, nasıl peygamber olur? Burada Muhammed imanını ve dinini paraya ve kadına satan kişi olarak görünmez mi? Böyle peygamberlik şerefimi olur? Bu arada Ali üzerine ideolojik sermaye yatırmaya başladılar. Muhammed gibi zenginlik karşısında biri ile evlenmediği için Ali daha da uluslaştırılır! Şia'nın görüşüne göre Ali Peygamber gibi aşağılayıcı evliliklerde bulunmamıştır. Bazı Şii aşırıcularının Ali'nin makamını Muhammed'den daha üstün bilmelerinin de sebebi budur. Ali'nin kadınları içinde Aişe gibi fitne çıkaran biri olmamıştı. Ali'nin dini ve siyasi hedeflerine ulaşması için Muhammed gibi yanlış ve çıkarıcı evlilikler yapmadığı üzerinde dururlar. Bu, Şii mezheplerinin görüşüdür. İlk çağ Şiiileri daha az aşırı davransalar da, ama bütün Şii öbekleri Hıristiyan, Yahudi ve Mecusilerle irtibat olduklarından dolayı Ali ve oğulları hakkında aşırı tutum sergilediler.

Büyü ilminin kaynağını Midiya muğları ve zerdüştilerine bağlarlar. Şiilik de bu tarihi kültür ortamında olgunlaştığı için o özelliklerin tamamını 12 imama yüklediler. İran ve Batı Şiiileri arasında fark yoktu. Şah İsmail hükümet kurup şialığı resmi devlet ideolojisi ettiğinde İran'da Şii bilge ve bilim adamı yoktu. Şia alimlerini Lübnan'ın güneyinden İran'a getirdiler. Bu sırada bazı Türk-şaman inancı da şialıkla iç içe girdi. Göçmen Türkler İslamiyet'i farslardan öğrenmişlerdir. Bu yüzden öğrendikleri içinde yer alan zerdüşti ve mecusu etkenlerini de İslam olarak sanıp kabul etmiş ve kendi şamanlık anılarını da kısmen bu İslam anlayışına yüklemişlerdir. Mecusiliyin Türkleri etkilediğini birçok yaygın adlarda da görmek mümkündür. Halen Orta Asya'da Şii Türklerin adlarında tanrısallık çağrıştıran Hurşid, Serbülend, gibi isimleri görmek mümkündür.

Safevilerden önce Şiiler Sünnilerle çok da ters değillerdi. Farslar saygıyla duydukları kişiler hakkında quluvv (aşırı öven) etmeye alışmışlar. Kerbela olayı ile ilgili Persler 'in yazdıklarına bakılırsa, bu quluvva tanık olmak mümkündür. Kerbela hakkında yazılan fantezi mektuplarına bakılırsa, bu soru ortaya çıkıyor ki, 72 erkekten oluşan Hüseyin'in adamları bir günün içinde nasıl olmuş da düşman ordusundan o kadar insan öldürebilmeyi başarmışlar? İranlılar ta eski çağlardan kendi büyüklerini masum ve haklı bilmişlerdir. Onlar hiç bir yanlışlığa yol vermezmişler! İranlılar kendi büyüklerini masum ve hatasız olarak görmeyenleri baştan reddeder, cahil, rezil, necis ve aptal olarak görürlerdi. Onların büyükleri masum görmeyenleri eleştirmekte de aşırılığa vardılar. İranlılar hem de kutsal dölle inanırlardı. Sırf bu yüzden imamet meselesi İslam tarafından değil, İranlılar tarafından irsileştirilmiştir. Eski Sasani kültürü ve inanç şekli imamet adı ile yeniden şekillenmiştir. Yani irsi imamlık bir İslam olgusu değil, tam eski Sasani kültürünün yeniden dirilişidir. Bu görüş isnâ-aşeri, Zeydiye, ismaili, fatimi, nezari gibi tüm Fırkalarda yerleşmiştir. Komik inançları var tamamının ve hükümetin ancak Fatıma soyundan gelene ait olmasına inanırlar. Başka birisi ne kadar takvalı olsa da, Fatıma soyundan olmasa, onun onurunun anlamı yok! Fatıma soyundan olmayan bütün hükümet kurucuları gaspçılardır. Bu konuyla ilgili Sasanilerin ve Yahudilerin geleneklerini inceleyebiliriz görebilirsiniz. Sasaniler kendilerini kutsal dölle, Yahudiler de kendilerini peygamberler soyuna bağlarlar.

Hintlilerin dini görüşleri incelenirse, çağımız Şia'sının İslam'la bağlantısının olmadığı, Hint Zerdüştlilerinin bir alt kümesi olduğu ortaya çıkar. Yani Şiilik Yahudiliğin, Budizm'in, Sasani geleneğinin ve Zerdüştlilerin ortak birleşimi olarak ortaya çıkmıştır. Çünkü Şiiler de Sasani geleneği gibi, Allah'a kul olmak yerine, seçkin insanlara kul olurlar. Sasaniler zamanında kutsal döl sayılan şahlara kul olma geleneği şialıkta yine de kutsal döl olan imamlara ve seyyidlere kul olma şekline dönüştü. Şiilikte Allah yerine, imam ve seyyid adlı bendeye kul olma geleneği, şahlara kul olmaya alışan İranlılar tarafından uydurulmuştur. Sırf bu yüzden de Allah İblis'i uçmaktan (cennetten) uzaklaştırdığı gibi Şiiler de Arap yarımadasında iktidara gelmekten ömürlük olarak uzaklaştırmıştır. Neden? Çünkü Şiiler bir ay bile olsa hükümeti elde tutsaydılar, Ka'be yine de bu kez sadat putlarının put hanesine dönüşecekti. Örneğin Ka'be, İbrahim'i olmak yerine, Perspolise benzeyecekti.

Bu arada havaric hakkında tarihsel gerçeği bilmemizde yarar var. Hiçbir havaric fırkası hükümeti soyla bağlantılaşdırmamıştır. Havarice göre soyundan, ırkından ve cinsinden olursa olsun işi bilen, işin uzmanı olan takvalı kişi hükümetin başında olabilir. İlk kez olarak havaric fırkalarında bazıları kadınlara da hilafet ve imamet hakkı tanıdılar.

İmamları kutsamak Fars-Türk geleneğinden gelmektedir. Farslar saltanat makamını bir oguşya (aileye), ya da soya verilen Tanrı lütfu olarak görüyorlardı. Bu yüzden mirasa dayanan imamlık kurumuna derhal kabul edip kutsadılar, çünkü bu, onların tarihsel sosyal psikolojilerine uygun idi, kabullenmesi zorlukla karşılanmazdı. Türkler de Arap dilini bilmedikleri ve farslarla komşu oldukları için bu İslam anlayışını farslardan aldılar. Onlar da imamları kutsamada ve masum görmekte Persler gibi aşırılığa yuvarlandılar. Her kültürde önderleştirme etmenleri söz konusu olur. Araplar kendileri de Muhammed'den sonra üstün soy olma hülyasına kapıldılar. Arap kavimleri arasında Kureyş, Kureyş'in alt boyları arasında Beni Haşim boyu ve Beni Haşim boyu arasında bir defada en yakın olanlar kendileri ile

övünme psikolojisini geliştirdiler. Onlar da kendi avantajları ile ilgili diğerleri gibi sahte hadisler uydurdular. Bu sahte hadislere göre halife Kureyş; Beni ümeyye, Beni Haşim ve beni Ali (Ali oğulları) boylarından olmalıydı! Neden Ali nesli, Yahudiler gibi kendilerini baba tarafından değil de, ana tarafından Muhammed'e bağlamaya çalıştıkları cevapsız kalan sorular arasındadır. Peygamberin oğlu olmadığı için Muhammed'in Tanrısına şükretmek gerekir. Beni Abbas da dedelerinin Muhammed ve Peygamber ailesine yakın olmaları ile ilgili sahte hadisler uydurdular. Sahte hadis üretmeyen raviler Abbasiler döneminde işkence edilerek hapse atıldılar, ya da ev tutsağı yaşamı yaşamaya mecbur edildiler. Dikkatleri çeken önemli bir konu var. Emevi ve Beni Haşim soyundan olan büyük âlimler ve bilge dindarlar bu gibi hadislere inanmaz ve rivayet etmezlerdi. Emevilerden Ömer ibn Abdulaziz, Muaviye ibn Yezid ve Haşimilerden Hüseyin ve Seccad, ... Bu örneklerden. Bu konuda Araplar humus ayetinde zilqurba kelimesinin onları anlattığını iddia edecek düzeyde ileri gittiler. Bunun doğruluğunu kanıtlamak için hadisler de oluşturdular. Böylece zahmetsiz gelir kaynağı elde ettiler. Çünkü beşte bir Şii halkının malı seyyidlere aitmiş! Kutsal Erdebili gibi bazı Şii bilgeleri gaibet döneminde humusun alınmasını haram saysa da, kimse aldırış etmedi. Kuran'da geçen hums kavramı, hatta sahte seyitler için de emek gelir kaynağına dönüştü. Tarih ve Kuran üzerine bilgisi olan herkes Muhammed'in Mekke'yi fethettikten sonra halka hitap ettiği hutbe hakkında bilgili olmalıdır. Peygamber bu hutbesinde İslam'dan önce yaygın olan soyla iftihar etme duygusunu Allah'ın emri üzerine iptal etmiştir. Ayrıca, Kuran'ın Hücurat suresinin 13. ayeti açıkça ırkçılığı mahkum ederek bireyleri takvalarına göre değerlendirir.

Ahzab suresinin 40. ayetinde bu konu, özellikle vurgulanmıştır. Ayette deniyor: "Muhammed, sizin kişilerinizden hiçbirinin babası olmamıştır ve değildir. Fakat Allah'ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah, her şeyi en iyi bilendir. "Ayette görüldüğü gibi açıkça Muhammed'in Kureyş'ten, Beni Haşim'den, Ali oğullarından kimsenin babası olmadığı anlaşılmaktadır. Sadece Tanrı'nın son elçisi olarak gönderilmiştir. Ayrıca, tarih kitaplarından da bilindiği üzere Muhammed son hacdan dönerken "Ey Arap, İslam'da herkes eşittir. Herkes aynı ölçüde Adem ve Havva evlatlarıdır. Arap'ın Aceme, Acemin Arap'a hiçbir üstünlüğü yoktur. Herkesin üstünlüğü Tanrı'ya olan takvasına göre ölçülür" demiştir. Bu rivayetin devamında, "Allah'ın yanında soy kimliğinizi değil, iyi işlerinizi bana getirin, ey insanlar fikrimi ulaştırma mı?" Diye sorduğunda bütün Müslümanlar "evet" diye yüksek sesle bağırmişlar. Bu uzun rivayette Muhammed ırk ve kan bağı ile övünmeyi anlamsız olarak duyurmuştu. Daha sonra "Maide suresinin üçüncü ayetini okumuş:" Bugün dininizi ikmal ettim ve üzerinizdeki nimetimi tamamladım. "Ancak Şia'nın iddiasına göre, bu ayet ünlü" ben kimin Mevla'sıysam, Ali de onun Mevla'sıdır "hadisinden sonra inmiştir! Ama Şia'nın bu iddiası yanlıştır. Kendisi şii olan Yakubî bile bu ayetin adı geçen hutbeden sonra indiğini yazar. Tüm bunlar Peygamberin soyla ilgili bir görüş açıklamadığını göstermektedir. Şii ve Sünnilerin ortak kabul ettikleri "ben her takvalı insanın ceddiiyim" hadisi de bunu açıkça ispatlamaktadır. O zaman Beni Haşim veya diğer Arap kabileleri "zilqurba" kavramını kendileri ile nasıl bağlantılı kılmışlar? Öyle ki, Şafii de bu hataya düşmüş ve humsun (mal varlığının beşte biri) bir kısmının Ali soyundan gelenlere verilmesinden yana görüş açıklamıştır! Ebu Hanife "ziqurba (Peygamber yakınları) öldüklerinden dolayı hums ayette belirtildiği gibi, yolda kalmışlara, yoksullara ve bu gibi insanlara verilmelidir" demiştir. Diğer ilim adamları da bu konuda ya Şafii ve Şii gibi davranmış, ya da Ebu Hanife gibi düşünmüşler. Sadece hævarec "zilqurba" kavramını

peygambere soyca değil, ahlakça en yakın olanlar gibi yorumlamış. Arapça'yı bilen herkes zilqurba kavramının kan ve soy yakınlığını değil, ahlaksal yakınlığı ifade ettiğini anlar. Hatta Şia'nın iddiasının tersine imamlar da peygamberle olan soy ve kan bağları üzerine değil, ahlak benzerlikleri üzerine durmuşlar.

İslam'ın böyle gerçekliğinden kaçınmak mümkün olmadığından soy ilişkisi üzerine seyyidler, Kureyşliler ve diğer boylar sahte hadisler uydurmaya başlamışlardır. Peygamberin zamanında Kur'an hafızı ve karisi olan birçok sahabeler bu yalanları kabul etmediler. Yolun ilk başında yollarını ayrılarak hevaric adı ile meşhur oldular. Bu hevaric Ali'ye karşı çıkan hevaricle karıştırılmamalıdır. Buradaki hevaricden amaç Ebaziya'dır. Hem Ali öncesi ve hem de Ali sonrası yollarını Araplardan ayırdılar. Hevaricin görüşüne göre humusun (mal varlığının beşte birinin) soyca peygambere yakın olanlara aidiyeti olmamıştır, yoktur. Onlar hilafet de Kureyş'in tekelinde olmadığını savunarak, hatta kadınların da halife olabileceklerini vurguladılar. İster Arap, Fars, Türk, ya da başka ırktan olsun takvalı ve iş bilen herkes onlara göre halife olabilirdi. Akli başında olan herkes bunu açıkça bilmelidir ki, soy kimliğini öne çıkaran erkeğe Peygamber değil, hokkabaz söylenir. Peygamber hakkında bu sahte bilgileri daha sonra bir avuç sahtekârlar ortaya koydular. Bu sahtekârlar genelde Yahudi, Arap soykırımcı ırkçılar ve Farslar olmuşlardır. Onların söylediği yalanlar Kuran metni ve akilla çelişmektedir.

Kuran'da hilafet veya imametle ilgili hiç bir bilgi yoktur. Peygamberin vefatından sonra Kuran'da bir eksiklik varmış gibi, bu konuda sahte hadisler uydurarak Kuran'daki eksik bilgileri gidermeye çalıştılar! Örneğin Şii bu şekilde bir yalan uydurdu: "İbn-Mesut diyordu ki, biz" Maide "suresinin 67. ayetini Peygamber zamanında" Ey Peygamber, sana indirilene duyur ve Ali'nin mü'minlerin Mevla'sı olduğunu bildirmiş ol, yoksa görevin yarım kalır "şeklinde tilavet ediyorduk. "Ayetin aslı ise şu şekildedir:" Ey peygamber, Rabbinden sana indirilene duyur. Bunu yapamazsın, o taktirde O'nun sana gönderdiğini duyurmamış olursun. Ve Allah seni insanlardan görür. Allah, kâfirler kavmini hidayete erdirmez. "Ya da Şia'nın uydurduğu" Gadir-i Hum "efsanesi de bunun bir benzeridir. Hiçbir tarihinin Kadir-i Hum olayına işaret etmediği ve sadece Şii hadislerinde bu efsanenin yer almasının nedeni bellidir. Gadir-i Hum adı altında ırkçılığı İslam'a sokmaya çalışmışlardır. Gadir-i Hum efsanesini de genelde yeni Müslüman olmuş Persler uydurmuşlardır. Bu sahte hadisin rivayetçilerinin çoğu ya İranlı Yahudiler, ya da Mecusi Persler olmuşlardır. Gerçekten "Gadir-i Hum" adında bir macera olmuş ve Peygamber Ali'yi varisi seçmişse, neden halife seçimindeki Sekife olayında hatta bir tek sahabe de ona işaret etmemiştir? Acaba Gadiri-i Hum olayında Peygamberin yanında bulunan ve sayıları 120 bin civarında olan bütün sahabelerin hepsi, hatta Ebu Talib oğlu Ali'nin kendisi de o olayı unutup yalancımı çıktılar? Ali kendisi de hiçbir yerde Gadiri-i Hum olayına işaret ederek hilafetin bu hadise göre onun hakkı olduğunu beyan etmemiştir. Fakat Peygamberin vefatından ve İslam'ın geniş coğrafyalara yayılmasının ardından milli İslam uydurma faaliyetleri ortaya çıkmış ve bu doğrultuda Sasani kalıntıları Farslar kendi milli amaçlarına hizmet eden Gadir-i Hum adında sahte ve hiçbir tarihi dayanağı olmayan efsane uydurmuşlar. Gadir-i Hum hadisinin sahte olmasına hiç şüphe yoktur. Çünkü şiaya göre imamet, dinin esaslarından biridir. Dinin esasları Kuran'da açıkça anlatılırken, neden imamet hakkında bir tek yerde de işaret yok? Allah imamet meselesini açıkça beyan etmekten mi korkmuş ?!

İran Şiileri Irak ve Lübnan Şiileri ile karşılaştırıldığında daha çok aşırıcı olmuş, halifelere, Peygamberin eşlerine ve diğer sahabelere saldırmakta saygıyla sınırı tanımamışlardır. Öyle ki, ezan da Ali'nin vilayet meselesini sokuşturmuşlar. Hatta birçok Şii aşırıcıları Ali'yi övmenin yanı sıra diğer üç halifeye lanetlemeyi ibadet sayılmaktadır. Ancak işin ilginç olan tarafı şu ki, Şia'nın tüm imamları dahil imam Hüseyin mektuplarında Raşid halifelere rahmet okumuştur. Şeyh Saduk gibi bazı Şii alimleri Ali'nin vilayeti üzerine beyanda bulunanları lanetlemiştir. [5] Çağımız şialarının itikadı onların dört hadis kitapları ile de uygun değildir. Ayrıca, bu dört Şii hadis kitapları da birbirleri ile çelişmektedir. Bir kitap diğerine karşıdır. Şiilerin akideleri Sasani Muğanı (muğları) kültürünün yeniden İslam kültürü içinde dirilişidir. Uydurulmuş metinlerine çok bağlı olan Şiiler tüm ilmi ve bilgileri inandıkları on dört masumun tekelinde görürler. Bu yüzden bu çerçevede dışında düşünenleri tekfir etmiş ve ediyorlar. Hadisin de me'yarı fûrqa (doğruyu yanlıştan seçen) olarak nitelenen Kur'an'dır. Kuran mantığı ile Şii hadislerini incelersek, sadece ikice kitap toplamak mümkündür. Çünkü birçok Şii itikadı Kur'an metni ile terstir. Kur'an'a ters olan Şii itikadın bir kısmını şu şekilde sıralamak mümkündür: vüzu (abdest) dan başlamış, kabirleri ibadet amacı ile ziyarete, imamların, seyyidlerin ve onların mezarlarının keramet sahibi olmalarına, olgunlaşmış her Şii'nin mal varlığının beşte birini (humus) seyyidlere ödemesine, peygamberin ve imamların gaybı bilmelerine ve leduni ilme sahip olmalarına, Ali'yi müminlerin varisi olarak görmelerine, Ali'nin hakkının önceki halifeler tarafından gasp edilmesine inanmalarına kadar hepsi Kur'an metni ile terstir. Özellikle seyyidlere nezr ödemek Katolik papazlarının cennet satmalarına benzemektedir.

Şeyh Bahai gibi Şii öncüleri "Keşkül" adlı kitabında Ehlibeyt ve imamlar mucizelerine ve kerametine inanmadığı için İbn-Sina'yı cehennemlik olarak niteler. Bu, sadece İbni-Sina örneğinde görülmemiştir. Şiiliğin ülkede yaygın oluşundan beri her tür düşünce hemen söndürülerek karanlığa gömülmüştür. Öyle ki, imamlara tevekkül etmeden tabiblik etmeyi ebter ve dalâlet adlandırmış, felsefi düşünme tamamen söndürmüşler. Şii alimlerinin çoğu sadece İbn-Sina'yı değil, Peygamberin eşi Aişe'yi temiz olarak gören tüm arifleri ve sufileri kabahatli olarak görmüşlerdir. Örneğin Şii, Mevlana Celaleddin Rumi'yi ve eserlerini necis olarak niteler, çünkü Mevlana Aişe'yi temiz Peygamber kadını olarak görmüş ve "Mesnevi" sinde Şii şirkini eleştirmiştir. *

Şah İsmail gibi Şii şahlar ve Safevi alimleri Şii olmak istemeyenleri necis olarak görmüş ve onların kanını akıtmayı vacip bilmişlerdir. Bunun yanı sıra Şiiler kendi alimlerini o kadar yükseltirler ki, onların görüşlerine karşı küçük bir eleştiri ve değerlendirmesi de isyan olarak niteleyerek derhal boğarlar. Çünkü şiaya göre onların alimlerinin görüşlerine karşı çıkmak kafirlikten başka bir şey değildir! Onlara göre imamlar ve Şia alimleri kimsenin bilmediği bilgileri ve sırları bilmişler! Bu görüş halen Şii bölgelerinde en aşırı şekliyle yaygınlığını ve hükümranlılığını sürdürmekte. Veliyi-fakihe karşı her tür değerlendirme ve eleştiri kabahat sayılır. Çünkü Velliyi- Fakih fesl-ül hitap sayılmaktadır, yani hak ile batılı birbirinden ayırabilecek niteliktedir. Bu da ancak Tanrı'ya özgü bir durumdur. Safevilerden sonra resmi görüş haline gelen Şiilik her tür bilimsel düşünceyi söndürdü. İnsanlık tarihine bir tek evrensel düşünen (İbn-i Sina, Biruni, Farabi, ... gibi) alim sunulmadı. İslam biliminin parlak çağları Sünniliğin İran'da yaygın olduğu dönemlere tesadüf etmektedir. Özgür düşünceli Şii alimler kendileri de daima korku içinde yaşamışlardır, çünkü Şiilik kendi bilgilerine de rahim

etmemiştir. Humeyni'nin üstadı Ayetullah Qazi'yi ve Ayetullah Mütehhari'yi tekfir ettiler. Humeyni kendi görüşlerinde Ayetullah Qazi ve İbn-i Arabi'nin görüşlerinden yararlandığından dolayı kafir olarak duyuruldu. Ya da Ali Şeriatî Şii'nin huurafi görüşlerini eleştirdiği için Ayetullah Burucerdî tarafından mürtet olarak duyuruldu. Nevvab Safevî kendi zamanındaki birçok Şii alimini tekfir etti. Günümüz İran'ında da Abdülkerim Suruş, Ayetullah Bürqâi, Ağaceri gibi birçok Şii alimleri tekfir edilmişlerdir. Bu bakış açısı düşünce adamının yetişmesi gereken tüm tarihi ve sosyal ortamı harap etmiştir. Sadece Şii olmayan bölgelerde Şii alimler korkuyla bir yerde olsa da, kendi farklı görüşlerini beyan edebilmişlerdir. Onların can güvenlikleri sürekli tehdit edilmiştir. Çünkü Şia her tür ussal (rasyonel) görüşe kapısını kapatmış. Örneğin Molla Sadra kökü Kuran'da ve imamlar söyleminde olmayan her tür felsefi beyanı reddetmiştir. Sadece Şii görüşleri yansıtan bilgileri din felsefesi olarak kabul etmiştir. Böylece ilk düşünce tekfiri Şia ile başlamıştır. Ebazilikde ve Sünnî mezheplerin bir kısmında düşünce tekfiri diye bir durum söz konusu olmamıştır. Örneğin Sünnî mezheplerinin hakim olduğu dönemlerde Zekeriyya Razi gibi akademisyenlere dokunulmamıştır. Z. Razi tamamen mülhit olduğunu kendisi beyan etse de bilimsel çalışmaları ile uğraşmasından ve hayatına engel tanınmamıştır. Ömer Hayyam, İbn-i Sina ve bir çok İslam alim ve filozofları can güvenliği sorunu ile karşı karşıya gelmeden düşüncelerini beyan edebilmişlerdir. Sadece Şiiler muhalif görüşlere sertçe saldırmışlar. Örneğin ismaili Şiiler terorist idiler.

Tekfir tefekkürünün kökeni İranlı Yahudilerin ve zerdüştilerin kültürüne dayanmaktadır. Çünkü onlar kendilerinden olmayanı ve kendileri gibi inanmayanları necis olarak görürlerdi. Kendi kitaplarında olmayan başka ne varsa, hepsini ebter adlandırıyorlardı. Bu yüzden Sasaniler zamanında Ermeniler, Hıristiyanlar ve Budistler aşağılanır ve ezilirlerdi. İsrail'de Yahudiler İsanının öldürülmesini istediler. Şii itikadı Yahudi Talmudun mektuplarında ki görüşlere benzemektedir. Bu gibi görüşler yüzünden Şii itikadı ile Şii kitapları arasında çelişkiler derinleşti. Şöyle ki, bazı yerlerde ehli-beyti beş kişi (Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin) olarak belirlerken, diğer kaynaklarda Selman da Ehlibeyt üyesi gibi gösterildi. Bazı kaynaklarda da Hüseyin oğlu Ali'den İranlıların ve Arap olmayanların eleştirisinde "Biz Ehlibeyt Kureys'ten, bizim Şiilerimiz Arap ve düşmanlarımız Acem" gibi hadisler nakledilir. [6] Başka bir yerde 14 Masumluk kendi aralarında soy bağı kurmak amacıyla onun, yani Şii'nin 4. imamı Hüseyin oğlu Ali'nin eşini İranlı Şahduht adında bir bayan olarak gösterirler. Bu arada 4. imamın annesi ve Hüseyin'in kadını Yemenli bir cariye olmuştur. Tahran'da Hüseyin'in İranlı Şahrbanu adında kadınının bir mezar olduğunu iddia ediyorlar. Oysa bu türbe eski Sasani tanrıça Anahitanın tapınağı olmuştur. Tabatabai gibi birçok Şii alimleri de Şahrbanu efsanesinin yalan olduğunu yazmışlar.

Farslar ve bazı Türkler kendi sapkın görüşlerine meşruiyet kazandırmak için Kur'an metni ile karşı karşıya gelen sahte hadislere ihtiyaç duydular. İmamlardan imdat dilemek gibi şirk çağrıştıran görüşler ortaya çıktı. Bir haldeki Kuran'ın "sadece Allah'tan yardım dlenir" gibi açıkça ayetleri vardır. İmamlardan başka Ebulfâzldan ve Seyyidlerden, seyidzadelerden imdat dilemek de Şii inancında yaygınlaştı. Ancak Kuran'da ve Peygamber sünnetinde böyle bir şey olmamıştır. Uhud savaşında Peygamberin amcası ve bir çok vefalı arkadaşları şehit oldu. Onlar şehit olduktan sonra ne Peygamber ne de sahabeler zincir vurup gama ile başlarını yardılar.

Farsların Ömer'i neden sevmediklerinin nedenini söyledik. Ömer onların yüzyıllar süren imparatorluklarını devirdi. Ömer'in yerine, bu imparatorluğu deviren Ali olsaydı, bu kez "Ömer'e lanet yerine, Ali'ye lanet" diyeceklerdi. Bu yüzden de fars milli İslam anlayışı Ali'yi Ömer'in düşmanı olarak göstermeye başladı. Ömer'i pisleyip lanet daha çok Fars Şiiliğinde yaygındır. Bazı zeydi, Bektaşî Şii gruplar Ömer'i saygıyla anımsarlar. "Ömer'i öldürme" töreni de Fars, Hint, bazı yemenli zeydi Şiiler ve ismaililer arasında yaygındır. Diğer ülkelerin Şiileri bu ölçüde şiddet ve öfkeyle Ömer'e karşı çıkmazlar. İlginç olan şudur ki, Ali 228. hutbesinde Ömer'i saygıyla anıyor. Ancak Şiiler bu hutbeye beraat kazandırarak Ali'nin bu hoş sözleri Ömer'e değil, Selmana göre dediğini savunurlar. Sahabelerin farklı düşündükleri olmuştur ve bundan daha doğal bir şey olamaz. Fakat onlar bu farklı görüşlerine göre birbirine düşman olmuyor veya Aişe'yi zina etmekte suçlamamışlardır. "Aişe'yi zina yapmakta suçlayan aşırı Şii kanatları" [7] Muhammed'i de bu suçun ortağı görerek açıkça dile getirmezlerse de dolayısıyla peygambere "deyyus" lakabı takmaktadırlar. Deyyus kimdir? Deyyus kadınının zina ettiğini bilerek ona göz yuman ve zina, eşini terk etmeyen kişidir. Şia'nın hesabı ile Muhammed kadınının zina ettiğini bilerek ondan vaz geçmemiştir. Fakat Kuran'da Aişe'nin temiz olduğunu Allah açıkça bildirirse de, Şii kitleleri kendi öfkesinden vaz geçmemiştir.

Bu yüzden aşırı Şii gruplar Ali'yi Muhammed'den üstün bilirler. Bir yandan peygamberi ayyaş ve kadın düşkünü gösterirken, diğer yandan da Cebrail'in hatası yüzünden Muhammed'in peygamber olduğunu savunurlar. Bu bağlamda "tethir" (Ehlibeyt'in temizliği) âyetini de aşırı görüşlerine dayanarak yorumlarlar. Fakat Arap dilini bir nebze bilen herkes "tethir" ayetinin imamlarla ilgili olmadığını, Peygamberin hanımlarına hitap ettiğini anlar. "Tethir" ayeti şartı bir ayettir. Bu doğrultuda Şiiler hadis bulamadıkları için mustariptirler. Çünkü Şia, kafir olarak kabul ettiği sahabelerin naklettikleri hadisleri de yakın bırakmak istemez. Bu yüzden Şii alimlerinin fetvaları çok durumda birbirine karşıdır. Ancak Zeydiler, bazı ismaililer, sünnet ehlinin çoğunluğu ve hâvaric bu gibi çelişkilerle (çelişkilerle) karşılaşmazlar. Tanrı kitabına en yakın fıkıh eserleri hevarice aittir. Hatta Zeydiler bu açıdan isnâ-âşerilerden daha ileridedirler. Zeydilerde Cafer Sadık'tan nakledilen hadislerin çok da önemi yok, onlar daha çok Alioğlu Zeyd den nakledilen hadislerle önem vermişlerdir. İsmaililerin de hadisleri az değil, fakat tüm ismaili hadisleri yalan ve hurafelerle içiçedir.

Caferi Şia'sının sorunlarından biri ezan meselesidir. Örneğin Şii ezanın geçen "Eşhedü enna Aliyyen Veliyyullah" cümlesini ünlü Şii alimi Şeyh Saduk bile kabul etmez. "Şeyh Saduk bu cümleyi ezanda kullananları lanetler." [8] Caferi Şiası daha çok tezat ve anlaşılmazlıkla içiçedir. İslam'a karşı en çok hadis Caferi Şiası tarafından uydurulmuştur. Çünkü Caferi Şiası Yahudiliğin ve Zerdüştilerin uzantısıdır. Caferi Şiası daha çok akıl düşmanı olan fırkalar içinde yer almaktadır. Sırf bu yüzden olsa gerek felsefi düşünceler Caferi Şiası tarafından öfkeyle karşılaşmıştır. Safevilerle aynı zamanda Şii İran'da iktidarı ele geçirdi. O günden bugüne bir tek düşünce adamı, bir tek alim meydana çıkmamıştır. İran coğrafyasında, Biruni, İbn-i Sina, Behmenyar, Mevlana, Nizami, Xaqani, Attar, Hafız gibi alim, bilge ve arif meydana çıkmışsa, hepsi Safevi öncesine aittir. Çünkü Safevi sonrası siyasi, ekonomik ve askeri gücü ele geçiren Şii'nin molla-feodal sınıfı her tür düşünce kıpırdanışını yerinde boğmuştur. Zaten onların bu başarılı boğmaları olmasaydı ülke de bu kadar cehaletin karanlık batağına gömülmezdi. Halkı sırf bu uygulamalar yüzünden Allah'a tapmayı bırakıp peygambere, imama, imamzadaya, seyyide ve mollaya tapınarak daha kapsamlı putperestliğe ve şirke yuvarlanmış. Safevilerden

beri korku kılıcı insan aklı üzerinde dolaşmış. Çağımız düşünce adamları bile bu korku yüzünden görüşlerini ifade edemez olmuş, ancak yurt dışına firar ettikten sonra bu karanlık bataklık hakkında fikirlerini beyan ederler.

Sadece Caferi Şiası daha da ileri giderek bu topluluktan ayrılan mürted olarak duyurmuş ve haklarında ölüm hükmü çıkarmışlardır. Çünkü Şia fırkasının alimleri nakil yaptıklarını akıl yoluyla ispatlaya bilmediler. Bu yüzden Caferilik akla karşı bir parça olarak şekillendi. Akıl yerine, düşünceye karşı tekfir

hadisinden yararlandılar. Sadece öldürme, korku ve tehdit yoluyla kendi sünnetlerini korumaya çalıştılar. Merhum Ayetullah Bürqæi bu konuda "bir tek doğru sünneti Şii rivayetlerde bulmamız mümkün değil" [9] diyor. Safevi sonrası İran şialığı "aşure gibi davranış" adı altında İslam medeniyetini yok etmekle uğraşmış, İslam uygarlığına karşı Hıristiyanlarla iş birliği yapmıştır. Özellikle Safevi sonrası şiilik İslam düşmanlarına yardım ve yataklık etmekle birlikte İslam değerlerini tahrip etmekte sürekli katalizör rolünü oynamıştır. Sadece kısa süreliğine Ayetullah Humeyni iktidara geldikten sonra birlik sloganı verdi. Ancak Humeyni'yi de tam bir şii olarak kabul etmek mümkün değildir, çünkü onun kâfir ve mürted olmasıyla ilgili bir çok şii alim ve merce fetva vermişlerdi. Çünkü Humeyni de belli ölçülerde Ayetullah Bürqæi ve Ayetullah Xærqani gibi düşünüyordu. Sünni olmasında hiçbir şüphe olmayan İbn-Arabî'yi Ayetullah Humeyni 14 masumdan sonra en seçkin kişi olarak görüyordu. Humeyni Gorbaçovæ yazdığı mektubunda "Sizi çok yormak istemiyorum. Arifler kitabından, özellikle İbn-Arabiden alıntı yapmak istiyorum. Bu büyük arif hakkında bilgi sahibi olmak isterseniz, bu konuyla ilgilenme yeteneği olan şahıslarınızı Kuma gönderebilirsiniz. Uzun yıllar araştırma yaparak bu büyük arifin bakış açısının inceliklerini öğrensinler. Bu araştırma yapılmadan İbn-i Arabî'nin derin bilgisinden haberdar olmak mümkün değildir "[10] diye yazıyordu. Humeyni'nin eserleri incelendiğinde onun şiiden daha fazla bir Sünni olduğu sezilecek. Ayetullah Gazi, Allame Tabatabai ve Ayetullah Cavadi Amuli gibi Şii alimleri tutarsız boyutları ve belge bilgileri ile İbn-Arabî'yi şii olarak göstermeye çalışmışlardır. Fakat İbn-i Arabî'nin eserlerini okuyan basit bir okuyucu onun yalnızca Sünni olduğunu değil, aynı zamanda aşırı Şii karşıtı olduğunu açıkça sezer. İbn Arabi "fütuhâtı-Mekiyye" adlı eserinde yazıyor: "Şiileri domuz şeklinde gören Müslüman irfanın zirvesine ermiş demektir." [11] Ayrıca, İbn Arabi tüm kitaplarında Şii'nin lanetlemelerine karşın, Ebubekiri, Ömer'i, Aişe'yi İslam'ın ve irfanın uluları olarak nitelemiş.

Şia imamları, özellikle Hüseyin, Cafer Sadık ve Rıza çağımız Şialarının yaptıklarının tersine olarak düşmanlarına lanet göndermemiş, onlara dua ederek hidayet olmalarını Tanrıdan istemişlerdir. Onlar düşmanlarına karşı da merhametle davranmayı yeğlemişler. Sadece onlara karşı silah çekildiğinde kendilerini savunmak zorunda kalmışlardır. Nitekim Hüseyin ona karşı silah çeken Hür'ü de affederek kendi yanına almıştı. Ya da Cafer Sadık ve Rıza düşman olarak nitelenen alimlerle de ilmi tartışmadan yana olmuşlardır. Buradan nasıl bir sonuç çıkarmak olur? Şia imamlarının da davranışlarından belli olduğu üzere kimse farklı düşünenele ilgili mürtedlik hükmü çıkararak onu öldürme hakkına sahip değildir. Fakat Şiiler bu şekilde, yani kendi imamları gibi davranırlar mı? Allah Resulü vefat etmiş ve O'nun sonrasında kimseye vahiy gelmemektedir. Her zaman kâfir olanın bile imana dönme şansı vardır. Fakat bu şans onlara tanınmaktadır? * Gaybı, geçmişi ve geleceği bilen Allah'tır ve

peygamberlerden tutmuş imamlara kadar bütün beşer hata yapma yetkisi ve yeteneği ile donatılmıştır.

Şia imamlarının hayatı incelendiğinde mürtedin öldürülmesi değil, hidayete ermesi için ona yardım edilmesi gerektiği düşüncesi ortaya çıkıyor. Fakat kendi imamlarının çizgisinde yürüdüklerini iddia eden, özellikle Safevi sonrası Şia tam tersine davranmaktadır. Eline fırsat düşer-düşmez muhalif düşünceyi döneklik adlandırarak öldürülmesine hüküm verirler. Çağımızda sadece farklı dini topluluk değil, hatta deneysel bilimlerde alim olanlar da Şii'nin döneklik damgasından berkenar kalmıyorlar. İster kadın ya da erkek olsun farklı düşünen insanlar Şii'nin mürtedlik damgası tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. Hatta Şii toplumu içinde yaşamayan farklı düşünenleri de varıp başka ülkelerde terör yapıyorlar.

İslam düşüncesi bunun tam tersini savunmaktadır. Hayatından bir tek gün kalmış bir insan da İslam'a göre hidayete erebilir, çünkü Allah'ın tövbe kapısı her zaman açıktır. Nitekim Peygamberin zamanında ona karşı savaşmış, hatta amcası Hamza'yı öldürmüş Hind gibi kadınlar Müslüman olduklarında Peygamber intikam fikrine girmeden, onun Müslüman olmasını kabul etti. Bu gibi birçok örnek söylemek mümkündür. İslam fatihi olarak tarihte bilinen Ömer kendisi de Peygamber düşmanıydı ve peygamberi öldürmek istiyordu.

Daha önce söylediğimiz gibi, Safevi öncesi İslam ülkelerinde Zekeriyya Razi ve Ömer Hayyam gibi mülhit olarak tanınan alimler de öldürülmeden önce ilmi çalışmalar yapıyorlardı. Hüseyin de Kərbela'da tam olarak özgürlük düşüncesini beyan ederek "dininiz yoksa en azından hür insanlar olunuz!" Demişti. Fakat daha sonra Şii Hüseyin çizgisinden çıkarak şiddet, öfke ve öldürme yolunu seçmiştir. Örneğin Şii bilgesi olarak bilinen Şeyh Bahai "Keşkül" adlı kitabında imamların bilimine güvenmediği için İbn-Sina'yı cehennemlik adlandırmıştır. Oysa cennet ve cehenneme kimin gideceğine karar veren bir tek Allah'tır. İbn Sina ise "Şifa" adlı kitabında "Ali, Ömer'den daha cesur ve bilge olsa da, fakat devlet işlerinde Ömer, Ali'den daha akıllı idi" [12] yazmaktadır. Şii'lerin onlar gibi düşünmeyenlerin yere cehennem olarak görmeleri İslam'la bağlantılı bir görüş değildir. Bu, İslam öncesi acem-fars kültüründen kaynaklanan İslam karşıtı bir tutumdur. Sasaniler zamanında zerduştiler başka inanca mensup olanları saçma ve kafir olarak kabul ediyorlardı. Sırf bu yüzden tüm mezdekileri kâfir deyip katlettiler. Mani ve Budistlerle de buna benzer davranışta bulundular. Sasani Persler kendi aristokratlarını ve şahlarını mutlaka haklı olarak görür, onların leduni * ilme sahip olduklarına inanıyorlardı. Günümüz Şii'liğinde olduğu gibi Sasani aristokrat ve şahlarına karşı farklı düşünce sergilemek mürtedlik damgası ile damgalanarak hayatlarına son veriliyordu.

Şia'nın inancına göre imamlar leduni ilme sahip olmuşlarsa, o zaman neden ilim öğrenmek için medreselere gidiyor, okuma ve yazma ve benzeri Bilimleri öğrenirler? İmamların leduni ilme sahip olmadıklarını anlayabilmek için "Nehc-ül Belağa" ye müracaat etmek gerekir. Burada Ali'nin hata yaptığı anlatılır. Ledün ilmi varmışsa neden hata yapmış? Ali 71. mektubunda birine babasının takvası dolayısıyla güvenir ve bu güven kendisini doğrultmur. Bunun üzerine Ali pişmanlığını dile getirir. [13] Fakat elini hatasız ve masum olarak gören Şii halkı bu gibi tarihi gerçeklere aldırış etmeden kökü imamlara dayanmayan her tür bilgiyi mahkûm ederek boğup yok ediyorlar. Həvaric de Ali'ye karşı olduğunun Şii tarafından kafir olarak görülüyor. Oysa hem Ali'nin hem de Hevaricin haklı olma imkanı vardır. Kuran'da Allah Resulü açıkça "Ben de sizin gibi beşerim, Allah'ın yardımını olmasaydı ben de yanlış yola

girerdim" [14] demektedir. Bu ayet Peygamberin kendisini başkalarından üstün görmediğini göstermektedir.

Şiaların "Sehife-yi-Seccadiye" ve "Kume-yi Duası" gibi kaynaklarına bakıldığında hiçbir imamın kendisini masum ve hatasız görmediği anlaşılmaktadır. Fakat daha sonra uydurulan hadislerde imamları "A'raf-ul ürefa" (arifler arifi), "ekmel-ül Kemel" (kâmiller kâmilî), "e'lem-ül ulema" (alimler alimi) ve her hata ve sapmadan uzak görmüşlerdir! İmamları bu özelliklerde gördüklerinden dolayı, onlara karşı çıkan her görüşün küfür olması gerektiğine inandılar. Ali'nin alim olması birçok kaynaklarda saptanmıştır, ancak hatasız, masum ve benzersiz olması İslam ilkelerine uymamaktadır. Ali'yi bu şekilde görmek için Müslüman olmamak gerekir. Tarihi kaynaklarda Amr bin As'ın Ali'yi aldatabildiği kaydedilmektedir. Leduni ilmi olsaydı, Ali'nin aldanmaması gerekirdi. Safevi öncesi Şii ve Sünni tarihlerinde Ali ve evlatlarının leduni ilimlerinin olduğu hiçbir kaynakta yoktur. Safevilerden az önce Aliullahlılar bu şekilde inanıyorlardı, fakat Safevi sonrası isna-aşeri şiası da bu şekilde inanmaya başladı. Ali'nin Ömer'le sorunu olsaydı, Ömer'i reddetmiş olsaydı, Ömer ondan sürekli birçok konularda görüşlerini bildirmesini ister mi idi? "Ali Ömer'in katibi idi." [15]

Tarihten belli olduğu üzere Peygamber olmadan önce Muhammed Arapların dikkatini çekip şaşırtacak hiçbir farklı davranışlarda bulunmamıştı. Bu yüzden Kuran'da o, insan olarak nitelenir. Bunun ötesinde Muhammed'in yaşamında olağanüstü ne rivayet edilirse, hiçbirinin tarihi dayanağı yoktur. "Melekler Muhammed'in kalbini karla yıkayıp, Onun kalbinden bir siyah et parçası çıkarıp tekrar karla yudukları" [16] daha sonra tarihe girdirilmişdir. * İbn-Esir bu rivayetin kaynağını Şeddad ibni Evs olarak gösterir. Güya Muhammed bu sözleri Beniamir kabilesinin sorusuna cevap olarak söylemiş! Ancak diğerleri bu rivayetin kaynağını Abdulvehab ibni Eta olarak göstermişlerdir. O da Sevr b Yezidden ve o da Halid ibni Me'dandan duymuştur! Kısa bir inceleme ile tüm bu anlatıların yalan ve iftira olduğu ortaya çıkıyor, ya da gerçekten Muhammed'in hasta olduğuna inanmalıyız. Çağımızda bu düşlerle konuşan birini doktora götürseler, doktor onun kesinlikle şizofren hastalığına yakalandığı tespitinde bulunur. Bu rivayetler Müslümanların Hıristiyanlarla ilişkileri sırasında oradan İslam'a geçmiştir. Daha önce zerdüşti, Hıristiyan, Yahudi ve başka dinde olanlar bu efsaneyi İslam tarihine sokabilir başardık. Oysa bu, onların İslam öncesi tahayyüllerinin ürünüdür, İslam'da böyle bir şey yoktur. İsa peygamber hakkında mucizelerden konuşan Hıristiyanlara karşı Müslümanlar da kendi peygamberlerine fantastik dileklerini yüklemişlerdi. Sadece bu konularda değil, namaz, humus, ezan ve zekât gibi bir çok konuda Şiiler Peygamber sünnetine karşı davranmaktadırlar.

Bâtıniler ve sahtekârlar dışında tarihçilerin çoğu Resulullah'ın son hac ziyaretinde "görevimi bitirdim. Aranızda onlara sarılacağınız takdirde yoldan azmayacağınız iki miras bırakıyorum: Tanrı kitabı ve sünnetim" [17] söylediğini ikrar ederler. Tarihçilerin çoğunun tespitine göre Muhammed hastalandıktan sonra tüm kadınlarından izin alarak Aişe'nin evinde kalmasını istedi. Ne kızı Fatıma'nın ne de başkasının ona bakmasına razı oldu, hastalık süresince ancak Aişe'nin ona bakmasını istedi. Peygamberin hastalık durumu ağırlaştıkça ehli-beyt kavramı da böylece açıklığa kavuşurdu. Ehlîbeyt ifadesi Peygamberin kadınlarını, kaynalarını, damadını, kızı ve torunlarını içermiştir. Peygamberin "beni yakınlarım defnetsinler" dileği de gerçekleşmiş ve O'nu Ali, Abbas ve iki oğlu, Üsâme bin Zeyd ve Ebubekir defn etmişlerdir.

Fakat İbn-Haldun Ebubekir'i defin ekibi içinde yazmasa da, Taberi Ebubekir'i de defin ekibi içinde yazmıştır.

Bazı tarihi rivayetlere göre Muhammed son anlarında "bana kağıt kalem getirin, yoldan azmamanız için size bir şeyler yazacağım" demiş. Bazı sahabeler Peygamberin hastalığının ağırlığını dikkate alarak O'nun bu zahmete katlanmasını istememişlerdir. "Konuşmakta zorlu çekerken nasıl yazıp yazdırabilir" diye düşünmüşler. Bazı rivayetlerde de yazmışlar ki, kağıt-kalem getirilmiş, ancak Peygamber "beni rahat bırakın, bu halimle rahatım" söylemiş. * Hem hastalık anlarında Peygamber "Ebubekirin kapısı dışında camiye giden tüm kapıları kapadın" demiş. Tüm tarihçilerin ikrarına göre Peygamber "Allah'tan başka bir dost edinecek olsaydım, o da Ebubekir olurdu. Ebubekir'le aramda ortak iman içinde dostluk ve kardeşlik bağları var. Umarım, onunla bir yerde beni kendi yanına alır" demiş. Yine de tarihçilerin ortak verilerine göre Muhammed Aişe'nin kucağında öldü. Fakat bunu Kabullenmekte zorlanan Şiiler yüzyıllar sonra "Muhammed Ali'nin dizlerinde can verdi" diye uyduruk bilgi oluşturdular. Bu halde , bütün tarih kitaplarında Muhammed'in Aişe'nin kucağında ölmesiyle ilgili o kadar ayrıntılı bilgi var ki, bunu inkar etmek ve saptırmak imkansızdır.

Peygamberin vefatından sonra Sekife olayını birçok tarihçi kaleme almıştır. Ensar Səkıfə'də toplanarak Se`d ibni İbade ile biat etmek ister. Bu sırada Muhacir Peygamberin cenaze töreni ile meşgul idi. Muhacirden birkaç kişi Sekifeye gitti. Hatta Ebubekir'in, Ömer ve Ebu Ubeyde'nin Sekifeye gittiklerini gören Asım ibni Edi ve Evim ibni Saide onlara geri dönmelerini ve Sekifede önemli bir şey olmadığını söylerler. Fakat bu üç kişi geri dönmek Sekifeye gittiler. Sekifede peygambere halef seçimi söz konusu idi. Orada toplaşanların hepsi Peygamberin Gadiri-i Hum sohbetinde yer almıştı. Hatta bir kişi bile Gadiri-Hum da Peygamber Ali'ye işaret etmiştir diye bir söylemde bulunmadı. Peygamberin Ali ile ilgili böyle bir ısrarı ve isteği olsaydı zaten Sekife toplantısına hiç gerek de kalmazdı. Peygamberin sözüne hangi Müslüman karşı çıkabilirdi? Ancak o toplantıda kimse Peygamber Gadiri-Hum da bu işi Ali'ye bırakmıştır diye bir söz ağzına almadı. Acaba bütün sahabeler bir anda Peygambere karşı çıkıp ya da üç ay aradan sonra tüm mümin Müslümanlar yalancı ve unutkan mı oldular? Böyle bir durum olsaydı, herkes Ali ile biat etmez mi idi? Ya da hiç olmazsa dürüst Müslüman buna işaret eder. Fakat Sekife de adı geçmeyen tek kişi Ali olmuştur.

Birçok tarihçi Şii Sekife meselesini de yanlış ve gerçeğe uygun olmayan yöntemle analiz etmişlerdir. Kendisi de şii olan Yakubî yazıyor ki, Ebutalibin kızı Ümmi-Hani kocasının iki akrabasına sığınak verdi. Ali bu iki kişiyi öldürmek isterken Peygamber ona böyle dedi: ya Ali, Ümmi-Haniye sığınan bize sığınmıştır. [18] Buradan da imamların leduni ilme sahip olmalarının efsaneden başka bir şey olmadığı ortaya çıkmaktadır. Sadece imamların değil, Resulullah da leduni ilme sahip olmadığı bellidir. Çünkü Kur'an'ın açık bilgisine ve beyanına göre gaybı bilen ancak ve ancak Allah'tır. Allah'tan başka kimse gaybı bilemez. Şia'nın 14 masum kavramı sadece İslam'a karşı değil, akla da karşıdır. Çünkü Şia'nın dediği gibi onları masum olarak görürsek, o zaman bir mahluk, hem de kadim olarak görmeliyiz. Çünkü her canlı insan hata yapmakla yükümlüdür. Sadece eski olan Allah hata yapmaz. Yani 14 masum anlayışı İslam'ın tevhit görüşüne karşıdır. Bunları ayrıntıları ile alçılacak olursak, yüzlerce kitap yazmam gerekecek. Ancak mantıken de ismet Allah'ın adaletine karşı bir durumdur.

Neden insanlık tarihinde bu kadar acı çekip öldürülen Peygamber varken, sadece 14 kişi masum olmalıdır?

Peygamber ve imamlar hakkında hem Sünni, hem de Şia'nın kabul ettikleri ortak bilgiler vardır. Yakubî gibi Şiilerin ve Sünnilerin de naklettiği rivayetler vardır. Muhammed Aîşe, Hâfesa, Zeyneb ve Ümmüseleme ile evlenir. Zâbağanın kızı Selme ile de evlenmek için ona elçi gönderir. Fakat onun yaşlı olduğunu gördükten sonra evlenmek niyetinden vaz geçiyor. [19] Bu ne demektir? Bu, Peygamberin konuyla ilgili daha önceden bir şeyi bilmediğini göstermez mi? Bu, açıkça Muhammed'in leduni ilmi olmadığını göstermektedir. Şia kitaplarındaki hadislerin hemen hemen hepsi ve Sünni kitaplarında da bir kısım hadisler açıkça Kuran'a karşıdır. Örneğin Fatıma'nın bütün dünya kadınlarına üstün olması ve tüm dünya kadınlarının efendisi olması Kur'an metni ile açıkça çelişmektedir. Çünkü Kur'an'ın "Ali-İmran" suresinde övülen üstün kadın Fatıma değil, Meryem'dir. Azıcık Arapçası olan herkes bunu kolayca anlar. Elbette Fatıma'yı dünya kadınlarının efendisi olarak gören sahte hadis sadece Şialarda değil, Sünnilerde ve Hevaricde de vardır. Bu hadis uydurmanın temel nedeni Müslümanların kendilerini Hıristiyanlardan üstün görme niyetleri olmuştur. Fatıma'nın Ömer tarafından saldırıya uğrayıp karnındaki "Muhsin" adlı çocuğunu düşürmüş sonra ölmesi de Şii'nin uydurmalarından başka bir şey değildir.

Çağımız Şialarının inancı Safevilerden sonra şekillenmiştir. Safevi sonrası oluşturulan Şialık edebiyatının Ehlibeyt hayatı ile hiç bir ilişkisi olmamıştır. "Zilqurba" kavramı Safevi sonrası farklı açıklamalara tabi tutuldu. Kuran'da geçen "zilqurba" (peygembere yakın olanlar) kavramının Beni Haşim veya Ali soyu ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü böyle olsaydı, Peygamberin Kaçar Şah, Rıza Şah ve özellikle Şah İsmail gibi lanetli zalim şahlarla hiçbir farkı olmazdı. Çünkü onlar kendi döllerini kutsal sayarak evlatlarını üstün yaratılmışlardır gibi görüyorlardı! Şiilerin Ali soyunu her şeye layık ve caiz bilmeleri İslam görüşünden değil, soy kimliğine dayanan sultanlık ve şahlık zihniyetinden kaynaklanmaktadır. Ayrıca, Şii'nin Peygamber soyunu kutsaması hem de bir Yahudi geleneğidir. Talmud metinleri Yahudileri ilahi sülale olarak ve diğer halkların onlara hizmet etmesi gerektiğini savunur. Bu yüzden Şiiler peygambere şeceresine ve Kuran'a karşı davranırlar. Örneğin Şiilerin naklettiği bazı hadisler Peygambərin makamını Rıza şahtan ve Feteli şahtan da aşağı görür. Şah evlatlarının farklı muamele gördüğü ve çalışmadan halkın emeği üzerinden, halkı sömürerek yaşamlarını sürdürdükleri gibi, Şia'nın humus (mal varlığının beşte birinin Peygamber soyuna verilmesi) üzerine yorumu da Peygamberi sultanlardan birine ve soyunu da sömürgeci şah soyuna benzetmekte. Şia'nın açıklamasına göre, Seyitler (peygamber soyundan olanlar!) Başkalarından farklı olmak için başlarına siyah sarık sarmalıdır! Bu siyah sarık hadisini de Ebu Caferden naklederler. Şia'nın İran'da yaygın olup iktidarı ele aldığı günden beri bu hadis ve Şii'nin humus yorumu her tür ahlaksızlığa meydan açmıştır. humus açıkça halkı sömürme ideolojisine ve uygulama yöntemine dönüşmüştür. Feteli şahın oğlu Abbas Mirze de yazdığı vasiyetnamesin de bu hadise göre Peygamberi babası şaha benzettiği için oğluna da benzer haklar gerektirir.

Şia'nın hadisleri ve fıkıh kaynakları Ehli Beyt değil, Araplardan nefret eden ve İslam'ın büyük fatihi Hz. Ömer'i sevmeyen Pers-Sasani kültüründen alınmıştır. İslam'dan nefret eden Yahudiler de Şii görüşlerinin biçimlenmesinde etkili olmuşlardır. Halkı Sömürme ideolojisini

geliştirerek, hiçbir emeğe katlanmadan oturdukları yerde gelir kaynağı peşinde olan Beni Haşim soyunun maddi ülkülerine Pers-Sasani ve Yahudi planları yaramıştır. Fakat bu süreçte İslam da çok zarar görmüş. Kur'an'ın adalet söylemi unutturularak bir sömürü dini haline getirilmiştir. Şia'nın açıklamalarına göre Kur'an Seyitler soyunun nefsi ve maddi zevkini her yönlü gidermek için indirilmiştir!

Müslümanların saldırısıyla sadece Sasaniler devrilmedi. Farsların kavim gururu da büyük yara aldı. Bu yüzden Persler Ömer'in Sasanilere saldırısını Cengiz Han'ın saldırısıyla da karşılaştırma etmezler. Çünkü Cengiz Han teslim olan şehirlerle işi olmaz, dininden dolayı bir millete saldırmazdı. Cengiz Han tüm dinlere ve inançlara saygıyla yanaşır. Fakat Müslümanlar İslam'ı kabul etmeyen Zerdüştî ve Mecusileri katlettirdiler, cizye uyguladılar. Müslümanların dört yüz Sasani kadınıni cariyeye olarak yaptıkları rivayet edilmektedir. Burada okuyucu Ömer'in bu konuda haksız ve adaletsiz davrandığını düşünebilir. Fakat tüm bu saldırılar Ali'nin planlaması ile gerçekleşirdi. Hatta Sasanilerin fil ordusu saldırıya geçtiğinde Ömer geri çekilmek ister, fakat Ali savaşın devam etmesini tavsiye eder. Ayrıca, saldırı sırasında tarihi rivayetlere göre Ali'nin oğulları Hasan ve Hüseyin de Ömer'in ordusunda Sasanilere karşı savaşırdılar. En önemlisi Ali'nin hilafeti sırasında Sistan ve Ehvazda Araplara karşı büyük başkaldırıları ve ayaklanmalar oldu. Tüm bu isyanları Ali kanla boğarak yok etti. Ali ve Semanin yardımları ve planları olmasaydı, Ömer hatta Sasani köyünü de işgal edemezdi. Bu savaş sırasında Ömer'in komutanlarından biri Alioğlu Hasan idi. Köle kadınların Medine'ye taşınmasından Hasan sorumlu idi.

Birçok Şii hadislerinde Seyitlerin cehennemlik olmayacakları vurgulanmaktadır. Yahudiler de tam bu şekilde inanmaktadırlar. Yahudi inancına göre bir Yahudi cehennem ateşinde yanmayacak! Çünkü hepsi Yakup soyundanmışlar ona göre! Bazı şii hadislerinde Şii partisi dışında bütün fırkalar cehennemlik olacakmış! Ali'nin vilayetini kabul etmeyenler doğruca cehenneme gideceklermişler! Bu da Şiiliğin bir Yahudi planı olduğunu göstermektedir. Yahudiler Yakup soyundan ve Seyitler de Ali soyundan oldukları için ne kadar adaletsiz davranıp zulüm etseler de cehenneme değil, cennete gidecekmişler! Hatta Hüseyin için bir damla gözyaşı akıtarak ona salavat yollayan da cennetlik olacakmış! Bu yüzden Şii gruplar en ahlaksız topluluklardan oluşmaktalar. Toplumun seçkin katmanı olan doktorlardan tutmuş bezirgânlarına kadar tüm Şiiler ahlaksızdırlar. Çünkü Şii bir doktor Allah yerine, imamlara tapınarak ilmini iyi bilmez ve Şii bir bezirgan da imamlar adına her tür yalan ve fitne ile halkı aldatır. Kazancının beşte birinin seyitlere gideceği Şii Bezirgan sahte masumiyet halesi oluştururlar. Tüm meslek sahibi Şiiler toplumu ahlaksızlığa sürüklerler. Çünkü çocuklularından yalan Şia kültürü içinde büyümüşler. Seyitler adına ve Abbas alemine nezr bağlayıp Peygamber soyuna salavat getirmekle cennetlik olduklarına inanmışlardır.

Gerçek şu ki, Şiiler ehli-beyt aşıkları değil, tam da Ehlibeyt'in düşmanlarıdır. Tarih bunu tekrar ispatlamıştır. Kerbela'da da Emeviler Şiilerin yardımı ile Hüseyin'i katlettiler. Hüseyin'le savaşan Ömer Sa'd'ın ordusunun çoğu Şialardan ibaretti. Hüseyin onlara "ey namertler siz beni Kufe'ye davet ettiniz" diyordu. Hüseyin'in öldürülmesinde fedakârlık eden Şiiler daha sonra da gözyaşları akıtmaya başladılar. Zaman akışı içinde zincir, göğüs vurma ve baş yarma gibi çirkin yöntemleri de İslam adına geliştirdiler. Hatta şerefsiz bir Şii alimi Fatıma'nın baş yaranlarına başlarının yarasına merhem koyduğunu bile iddia etmektedir. Bu "alimin" in adını

çekmek istemiyorum, çünkü onun kötü adı bile bu metni necise dönüştürür. Peygamberin kızı ve İslam'ın büyüklerinden biri olan Fatıma gibi temiz bir bayan böyle baş yaran, zincir ve göğüs atıp bağırarak yalancı fitnecilerin iftira ve yalanlarından uzak tutmak için Allah'a sığınmak gerekir. Bu yüzden Cafer Sadık gibi şerefli bir Müslüman'dan "ahir zamanda Mehdi'nin düşmanları Şialardan ve Yahudilerden oluşacak" [20] diye bir söz rivayet edilmektedir.

Şia'nın bir diğer çelişkisi de Ebubekir ve Ali ile bağlıdır. Ali-Muaviye arasındaki hâkimiyet konusunda halkın iradesini kabul ederek Ali'nin hilafetten uzaklaşmasını Şii onun halk severliği gibi kabul eder. Fakat sahabelerin ortak iradesiyle seçilen Ebubekir'i kafir olarak görür! Ali'nin methinde Şii o kadar aşırı davranır ki, onların metinlerini okuyan kimse elinin Allah olduğunu sanır. Muhammed'i de Ali'den daha düşük mertebede görürler. Bu yüzden Hıristiyanlar genelde Muhammed'e değil, bu konuda Ali'ye müracaat ederler. Bu konuda, Ali'nin kendisini Muhammed'den üst katta görmesiyle ilgili hiçbir tarihi belge mevcut değildir. Bazı Hıristiyanlar bu yüzden Ali'yi övmüşler. Çünkü Tanrı'nın Oğlu olan İsa'yı Ali şahsında görüyorlardı. Hıristiyanların İsa'yı insan ötesi varlık olarak görmeleri gibi Şiiler de Ali'yi o şekilde görmüşler ve burada Hıristiyanlık Şialığın görüşleri örtüşmüştür. Bu yüzden Hıristiyan şairler Ali hakkında şiirler yazmışlardır. Bu arada akıl yollarla bilimsel tartışmaya katılmayan Şiiler genelde aqressivliye el atar ve "Ali rüyamızda böyle davranmamızı emretti" diye bahane uydururlar. Ancak Şia'nın bu rüya meselesini başka fırkalar da uydurmuşlar. Kimse Şeyh Abdulkadir Geylani'yi Peygamberle bir yerde rüyada görür. Bir başkası Ebubekir'i, Ömer'i ve diğerlerini ...

Sonunda benim hurafelerden arınmama eserleri ile yardımcı olan Ayetullah Bürqæi ve Ayetullah Xærqaniyæ Allah'tan rahmet diliyorum. Tüm kaynakları burada vermek mümkün olmadığından okuyuculardan benim facebook sahifeme uğramalarını rica ediyorum. Çünkü bu yolla burada kullandığım görüşlerin kendime ait olduğunu açıkça görebilirsiniz. İnşallah bu araştırmam okuyuculara yararlı olacaktır.

Esselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatu

Xiyav şehri 18 muharrem 1436 hk, 21 aban 1393 ş, 12. 11. 2014

Hüsamettin Færzadæ

[1] Bu konu üzerine "Taberî Tarihi" nde bilgi var.

[2] Taberi, VII cilt, s. 2993

[3] Taberi, Çeviren Ebulqasim payændæ, IV yayın, yıl-1374 (h.ş), s. 2924.

[4] Taberî Tarihi, s. 2328.

* Bilimsel leduninin ne olduğunu önce okuyuculara açıklamak gerekir. Læduni ilim okumadan, eğitim görmeden, emek sarf edip zahmet çekmeden doğrudan elde edilen "gizli" bilimdir! İncelemeyi elde edilen veya hüzuri bilim de derler. Kuran'da "Kehf" suresinin 65. ayetinde "biz ona ledün ilmi verdik" der- çevirmen.

[5] Bkz: Şeyh Saduk "Men la yæhzær-ulfæqih" I, s. 290-291.

* Şah İsmail zamanında yasaklanan kitaplar sırasında Mevlana Celaleddin Rumi'nin de eserleri yer almıştı. Çünkü Mevlana Mesnevi'sinde Şii'nin aşure törenini eleştiri, Ebubekir ve Ömer'i Peyqəmbərin en yakın vefalı dostları olarak təsvir edər- çevirmen.

[6] Meclisi "Behar-ül Envar" 64. cilt, s. 176.

[7] Kleyni, Əbucəfər Muhammed bin Yakub bin İshak, Əlüsul bin əlkafi, II, s. 402, İslamiyyə Yayınevi, Təhran-1362 (h.ş).

[8] Şeyh Saduk, Men la yəhzərul fakih, I, s. 290-291.

[9] Ayetullah Bürqəi, tüm eserleri, II, s. 25, Mekke yayını.

[10] Humeyni "Qarbaçevə mektup", 1989.

[11] İbn-i Arabi, fütuhət-Məkiyyə, 73. bab.

· Mevlana Celaleddin Rum i bu konuyu "Mesnevî" sinde bu cümlələrlə açıqlar: Hiçbir kafiri bile aşağılamayın ki, Müslüman ölmesine bir umut kalsın:

Hiç kafer ra be xari məşmorid,

Ta möselman mordənəş başed omid- Çeviren.

[12] İbn-i Sina, Şifa ilahiyatı I cilt,, V fəsl, s. 451-452.

* Bilimsel leduninin ne olduğunu önce okuyuculara açıklamak gerekir. Leduni bilimsel okunmadan, eyitim görmeden, emek sarf edip zahmet çekmeden doğrudan elde edilen "gizli" bilimdir! İncelemeyi elde edilen veya hüzeni bilim de derler. Kuran'da "kkəhf" suresinin 65. ayetinde "biz ona ledün ilmi verdik" deyər- çevirmen.

[13] Nehc-ül Belağa, 71. Mektup.

[14] Kur'an, Kehf, 110.

[15] Tarih-güzide, s. 186.

[16] İbn-EsİR, Əlkamil, V cilt ve Vaqedi, Tabakat, farscaya çevərən: Mahmud Mehdevi damgayı, Fərhəng ve endişe nəştiyatı, s. 138.

* Okuyucuların belki düşünmelerine sebep olur diye bu bilgiyi de paylaşmakta yarar var: Arabistan'da kar olmaz Çevirmen.

[17] İbn-Haldun, Mukaddime, I cilt, Həccül vida babı, s. 471.

* Büyük olasılıqla ve Peyqəmbərin yaşam felsefesinin mantığından yola çıxarak bu kağıt-kalem meselesi uydurmadır. Çünkü Peyqəmbərin hastalığı sırasında sahabilər yanından eksik olmazdılar, özellikle Ayşe. Bu yüzden kağıt-kaleme ihtiyaç olmadan da o an söyleyeceği tüm səhabilərə ulaştırılacaqdı. Yani sanki kağıt-kalemle yazılmış gibi sahabilər duyup birbirlerine iletəcək və tarih için de kalacaktı. Çünkü tarih için Peyqəmbərdən kalan sünnetin hiçbiri kağıt-kalemle yazılmamıştır. Peyqəmbər, yanındakilerden kağıt-kalem istemesi yerine oradakilere öyle yapın, böyle yapın diyebilirdi. Ayrıca, Peyqəmbər vahyin təhriki ilə söz söylərdi. Kuran'da eksik olan bir durum söz konusu olsaydı, Tanrı'nın iradesi ortaya girərdi.

Eksik değilse, daha ne söyleyecekti ve bu kağıt-kalem macerasında Peyęəmbərin yanında birkaç sehabi dahil mer de varmış ve mer'in "həsbuna Kitabullah", yani Allah'ın kitabı bize yeter demesi de bu durumda olmuştur. Bu kadar sehabiye "kağıt-kalem getirin" demek yerine, aklından geçeni kağıt-kalem de söyleyebilirdi. Çünkü o an tüm söyleyeceği sahabilər tarafından tarihe mal edilecekti. Ve de kağıda yazdırdığını da zaten səhabilərə miras buraxmayacaqdımı? Ayrıca, o zaman hiç kağıt-kalem yoktu. Bu hadisi kağıt keşfedildikten sonra uydurmuşlar. 751 yılında, yani Peyęəmbərin vefatından 127 yıl sonra Müslümanlar Talas savaşı sırasında kağıdı çinlilərdən aldılar. Bu sanat çinlilərdən alınaraq Müslüman dünyasında yaygınlaşdı. Kağıdın olmadığı bir devirdə nasıl kağıt istenebilir olabilirdi? řiələrsə tutdurub durmuşlar ki, kağıt-kalem gətirlsəymiřlər Elini varis olaraq duyuracaqmış ve mer bunu bildiğinden önlemiş! O kadar kişinin içində kağıt-kalem de Ali'yi varis olarak duyuramazmı idi? - Çeviren.

[18] Muhammed İbrahim Ayeti, "Mekke'nin fethi", Bilimsel ferhengi yayınları, I, s. 419.

[19] Yakubî, I cilt, Farsça'ya çeviren: Muhammed İbrahim Âyet, s. 456.

[20] Usul-yeterli.